

JULI - AUGUSTUS 2020

Informatieblad

Al moeten wij dit jaar afzien van Pinksterbedevaart, Sacramentsprocessie en Briellebedevaart, toch mogen we ook getroost en dankbaar terugkijken op alle Missen en vooral Zondagsmissen die wel konden plaatsvinden, en tevens op de livestream vanuit Antwerpen. Wij priesters zijn – zeker in het begin, toen we van het coronavirus hoorden – zeer voorzichtig geweest en hebben u toch zoveel mogelijk willen bieden. De nodige aandacht was wel gevraagd. God zij dank is het goed gegaan! Ook u bedankt voor het vertrouwen!

Als alternatief voor onze Briellebedevaart, om daarmee te beginnen, zal op woensdag 26 en donderdag 27 augustus a.s. een kleine groep bedevaarders van Gorcum naar Brielle lopen om de traditie niet te onderbreken! Op zondag de 30^e kunnen al onze Missen in Nederland op de gewone tijd doorgaan.

Inmiddels weten we al iets meer over het virus, ook uit de statistieken. Er is gelukkig in onze wijde omgeving nog nauwelijks sprake van zieken. Gezien de toch buitenproportionele maatregelen en de tijdsduur hiervan, lijkt het virus een politiek nut te hebben. Leest u a.u.b. de brief *Een oproep voor de Kerk en voor de wereld* van 8 mei jl., afgedrukt in dit Informatieblad. Zo'n schrijven zou men van de paus verwachten, maar Paus Franciscus, meer een diplomaat van de VN gelijkend, laat verstek gaan en meent veeleer dat we naar de wereldorganisaties moeten luisteren, die alles behalve de katholieke moraal aanhangen. We zijn daarentegen blij met het echt katholiek geluid! Ook de afgedrukte brief van Mgr. Carlo Maria Viganò, voormalig nuntius van de VS, aan President Trump van 7 juni jl. is lezenswaard. We hebben in de afgelopen periode gemerkt dat we vooral niet moeten nalaten zelf na te denken. Laten wij nu in ieder geval niet blijven doen alsof we mogelijk infectueus zijn, want dat is niet zo, en juist dat maakt ziek. We moeten nu zo snel en zoveel mogelijk weer terug naar normaal! In juli zijn de Hoogmissen weer om 10.30 uur, in Leiden zal er bovendien voorlopig ook een gelezen Mis blijven om 8.00 uur. Mocht het virus zich in de herfst wederom melden, doen we weer anders.

Met dit nummer eindigen we de publicatie van het boek *Zij hebben Hem ontroond* van Mgr. Marcel Lefebvre z.g.. Wat een held is hij, en een profeet! Een heilige! Als klap op de vuurpijl brengen we in dit blad een verkorte weergave van het schrijven van Mgr. Viganò van 9 juni jl., waarin hij het Tweede Vaticaanse Concilie ten zeerste laakt. Dit schrijven was naar aanleiding van het artikel van Mgr. Athanasius Schneider *Er is geen positieve goddelijke wil of natuurrecht m.b.t. de diversiteit van de religies*.

Pater Carlo de Beer

P.S.: De afhandeling van de Litanie van O.L. Vrouw wordt voortgezet in IB 320.

Ze hebben Hem onttroond

Hoofdstuk 33

De remedie tegen het liberalisme: “Alles herstellen in Christus”

Een ernstige ziekte behoeft een paar-denmiddel! Maar wat kan de kanker of de AIDS van de Kerk genezen? Het antwoord is duidelijk: men moet gebruik maken van de geneesmiddelen die door de pausen tegen de moderne dwalingen zijn voorgehouden, namelijk de thomistische filosofie, de gezonde theologie en het recht dat uit deze beide wetenschappen voortvloeit.

De gezonde filosofie is die van de H. Thomas van Aquino.

H. Thomas van Aquino

U begrijpt dat ik om het subjectivisme en het rationalisme, die aan de basis liggen van de liberale dwalingen, te bestrijden, geen beroep zal doen op de moderne filosofieën. Want die zijn juist met subjectivisme of rationalisme besmet. Het is noch het subject, noch diens bewustzijn, noch diens liefde, dat door de filosofie van altijd, in het bijzonder geldt dat voor de metafysica¹, tot object wordt genomen, maar het wezen van de dingen zelf, datgene wat is. Het is juist het “zijn” met zijn wetten en principes, dat ons bewustzijn het meest spontaan ontdekt. En op zijn hoogtepunt mondt de natuurlijke wijsheid via de filosofie, door de natuurlijke rechtvaardiging van de goddelijke Voorzienigheid (théodicée) of de natuurlijke theologie uit bij het Wezen bij uitnemendheid, het Wezen dat Zijn bestaan vindt in zichzelf. Het gezond verstand, door de gegevens van

het geloof gesteund, gesterkt en op een hoger plan gebracht, wil dat eerste Wezen inderdaad als het toppunt van de werkelijkheid beschouwen, volgens de geopenbaarde definitie: “*Ego sum qui sum*” (Exod. 3, 14): *Ik ben Die ben*. U weet toch dat God aan Mozes die Hem Zijn Naam vroeg, ten antwoord gaf: “Ik ben Die ben”, hetgeen betekent: Ik ben Degene die uit zichzelf bestaat, Ik ben het zijn uit Mijzelf.

Laten we dan nadenken over dat Wezen dat het bestaan vindt in zichzelf, dat het bestaan niet heeft gekregen, maar het heeft uit zichzelf. Het is “*ens a se*”, uit zichzelf zijnde, in tegenstelling met alle andere wezens die “*ens ab alio*” zijn: door een ander zijn, door de gift waarmee God hun het bestaan heeft geschonken.

We kunnen daar uren over mediteren, zo aangrijpend, zo onvoorstel-

baar is dat. Het zijn uit zichzelf bezitten, dat is leven in eeuwigheid, dat is het eeuwig zijn. Hij die het zijn uit zichzelf bezit, kan nooit zonder het zijn zijn geweest; het zijn kan Hem nooit hebben verlaten. Hij is altijd, zal altijd zijn en is altijd geweest. Maar hij die “ens ab alio” is, een wezen door een ander, die heeft het wezen van een ander gekregen, is dus op een gegeven ogenblik beginnen te bestaan: hij heeft een begin gehad!

Wat moet die overweging ons nederig houden! Ons doordringen van ons niets tegenover God! “Ik ben Degene die is, gij zijt degene die niet is,” zei Onze Heer op zekere dag tegen een heilige ziel. Hoe waar is dat! Hoe meer de mens doordrongen wordt van dat beginsel van de eenvoudigste filosofie, des te beter vindt hij zijn ware plaats tegenover God.

Welk een aangrijpende tegenstelling, alleen maar die woorden: ik, ik ben “ab alio”, God is “ens a se”; ik, ik ben begonnen, God is altijd! Welk een afgrond.

En dat kleine wezen “ab alio”, dat zijn hele zijn van God ontvangt, zou de macht hebben om Gods glorie te beperken? Het zou tot God mogen zeggen: “Uw rechten gaan tot hiertoe en niet verder!” “U kunt heersen in de harten, in sacristieën en kapellen, ja, maar op straat en in het openbare leven, neen!” Wat een zelfgenoegzaamheid!

En datzelfde wezen “ab alio” zou de macht hebben om Gods plannen te hervormen, om de dingen zo te bewerken dat ze anders lijken dan ze zijn, anders dan God ze heeft gemaakt? De

wetten die God in Zijn wijsheid en Zijn almacht heeft gesteld aan alle wezens en in het bijzonder aan mens en maatschappij, dat nietig wezen “ab alio” zou de macht hebben om die naar zijn grillen te veranderen met de woorden: “Ik ben vrij”? Wat een aanmatiging! Hoe onzinnig is toch die liberale opstandigheid! Zie, hoe belangrijk het is een gezonde filosofie te bezitten en aldus ook een diepgaande kennis van de natuurlijke, individuele, sociale en politieke orde. Daarom is het onderricht volgens de H. Thomas van Aquino onvervangbaar. Ik kan niet nalaten u Leo XIII te citeren uit zijn Encycliciek *Aeterni Patris* van 4 augustus 1879:

“De engelachtige kerkleeraar heeft zijn filosofische gevolgtrekkingen gemaakt over de gronden en de principes van de dingen zelf; en de omvangrijkheid van deze beginselen en de talloze waarheden die ze in de kiem bevatten, bieden voor geleerden van de volgende eeuwen overvloedig materiaal ter nuttige uitwerking, die te gelegener tijd zal worden voortgebracht. Door voor het weerleggen van de dwalingen steeds dezelfde methode toe te passen heeft de grote kerkleeraar een dubbel resultaat bereikt: hij heeft op eigen kracht alle dwalingen van voor zijn tijd afgewezen en onoverwinnelijke wapens gesmeed om de aanvallen af te slaan die in de toekomst zeker gelanceerd zullen worden”.

Leo XIII wil dat het geneesmiddel van de thomistische filosofie speciaal wordt toegediend tegen de moderne dwalingen van het liberalisme:

“Het is voor ons allen zonneklaar dat de pest van verdorven opvattingen het gezin en de burgermaatschappij in een ontzettend gevaarlijke toestand hebben gebracht. Beide zouden in een veel grotere rust en vrede kunnen leven, als er in academies en scholen een gezondere, meer met de verkondiging van de Kerk overeenkomende leer werd verkondigd, een leer zoals die gevonden wordt in de werken van Thomas van Aquino. Wat de H. Thomas ons leert over de ware natuur van de vrijheid die in onze tijd in losbandigheid ontaardt, wat hij ons leert over de goddelijke oorsprong van alle gezag, over de wetten en hun kracht, over het vaderlijk en rechtvaardig bestuur van de vorsten, over de aan het hoogste gezag verschuldigde gehoorzaamheid, over de onderlinge liefde die er moet heersen onder de mensen – wat hij ons zegt over die onderwerpen en over andere van die aard heeft een geweldige, onoverwinnelijke kracht, in staat om alle beginselen van het nieuwe recht, vol gevaren zoals men weet, omver te werpen voor de juiste orde en het algemeen welzijn”.

De gezonde theologie is ook die van de H. Thomas.

Behalve de natuurlijke wijsheid die de gezonde filosofie is, moet hij die zich tegen het liberalisme wil wapenen, de bovennatuurlijke wijsheid, de theologie kennen. Welnu, om een diepgaande kennis van de bovennatuurlijke orde te verkrijgen, beveelt de Kerk bovenal de theologie van de H. Thomas aan. De Vaders van het Concilie van Trente “wilden dat de Summa Theologica van de H. Thomas van Aquino open werd

Paus Leo XIII

neergelegd midden in de heilige vergadering op het altaar zelf, met de H. Schrift en de decreten van de pausen, om er raad, redenen en orakeluitspraken uit te putten”.² Door de school van de H. Thomas heeft het Concilie van Trente de eerste wolken van het opkomende naturalisme verdreven.

Wie heeft beter dan de H. Thomas laten zien dat de bovennatuurlijke orde de vermogens en zelfs de eisen van de natuurlijke orde oneindig overtreft?

Hij laat ons zien (dat kan hier beneden slechts in het clair-obscur van het geloof) hoe Onze Heer door Zijn verlossend Offer, door het toepassen van Zijn verdiensten, de natuur van de verlorene mensen heeft verheven door de heiligmakende genade, door het Doop-

sel, de andere sacramenten en het H. Misoffer. Door die theologie goed te kennen, zullen wij in ons de *geest van geloof*, d.w.z. het geloof en de houding die met een leven uit het geloof overeenstemt, versterken.

Zo zal de echte gelovige tijdens de goddelijke eredienst de erbij behorende gebaren maken. Ons verwijt aan heel de nieuwe liturgische hervorming is juist dat ze ons houdingen voorschrijft die met het geloof in strijd zijn. Er wordt ons een naturalistische en humanistische eredienst opgelegd. Zo is men bang om te knielen. Men wil geen blijk meer geven van de aanbidding die men God verschuldigd is. Men wil het heilige omlaaghalen tot iets profaans. Dat is een zeer pijnlijke belevenis voor de echte gelovigen die met de nieuwe liturgie in aanraking komen: die komt bij hen over als iets banaals, als iets dat niet meer verheft en waarachter geen mysteries meer schuilgaan.

De gezonde theologie zal ook in ons de geloofsovertuiging versterken dat Onze Heer Jezus Christus God is, dat de Godheid van Onze Heer een kernwaarheid is van ons geloof. Dan zullen we Onze Heer ook als God dienen en niet als alleen maar mens. Zonder twijfel heeft Hij ons geheiligd door Zijn mensheid, door de heiligmakende genade die Zijn heilige ziel vervulde. Wij moeten dus een grenzeloze eerbied hebben voor Zijn heilige Mensheid.

Maar tegenwoordig komt het gevaar op, dat men van Onze Heer een mens maakt zonder meer, een buitengewone mens, zeker, een geniale mens zelfs,

maar niet meer de Zoon van God. Is Hij echter waarlijk God, zoals het geloof ons voorhoudt, dan verandert alles, want dan is Hij de Heer over alle dingen. Dan komen alle gevolgen uit zijn Godheid voort. Alle eigenschappen die de theologie ons in God doet kennen: Zijn almacht, Zijn alomtegenwoordigheid, Zijn blijvende en ten diepste “oorzaak-zijn” ten aanzien van ieder ding, van alles wat er bestaat, omdat Hij de bron is van het zijn – dat alles is van toepassing op Onze Heer Jezus Christus zelf. Hij heeft dus de absolute macht over alle dingen. Krachtens Zijn eigen natuur is Hij Koning, Koning van het heelal, en geen enkel schepsel, individueel of als gemeenschap, kan ontsnappen aan Zijn soevereiniteit, Zijn soevereiniteit van macht en genade:

“Want in Hem werd alles geschapen, wat in de hemel is en op de aarde ... Alles is geschapen door Hem en voor Hem ... Alles bestaat in Hem ... God ... heeft door Hem alles met Zich willen verzoenen, alles wat op aarde is en in de hemel, nadat Hij vrede had gebracht door het Bloed van Zijn Kruis”. (*de H. Paulus aan de Kolossenzen, 1, 16-21*)

Uit die fundamentele geloofswaarheid: de Godheid van Onze Heer Jezus Christus, vloeit die tweede geloofswaarheid voort: Zijn Koningschap, in het bijzonder Zijn Koningschap over de gemeenschappen en de gehoorzaamheid aan de wil van Jezus Christus waartoe de gemeenschappen verplicht zijn, nl. de onderwerping aan de wet van Onze Heer Jezus Christus, die door de burgerlijke wetten moet worden bekrachtigd. Sterker nog: Onze Heer wil dat de zielen

(zeker, indirect, maar doeltreffend) gered worden door een christelijke burgermaatschappij die helemaal onderworpen is aan het Evangelie, die zich voegt naar de verlossende opzet ervan, die er op tijdelijk gebied het werktuig van is. Wat is er dan rechtvaardiger, noodzakelijker dan burgerlijke wetten die onderworpen zijn aan de wetten van Jezus Christus, en, door de eenheid van de tucht, de overtreders van de wetten van Onze Heer in het openbare en maatschappelijke leven straffen? He-laas, de godsdienstvrijheid, die van de vrijmetselaars evenals die van Vaticanum II, wil juist een einde maken aan die verplichtende regel. *Maar dat is de ondergang van de christelijke sociale orde!* Wat wil Onze Heer anders dan dat de burgermaatschappij doordrongen wordt van Zijn verlossend Offer? De christelijke beschaving, de christenheid, dat is toch niets anders dan de incarnatie van het Kruis van Onze Heer Jezus Christus in het leven van heel de maatschappij! Dat is wat men noemt het Rijk van Onze Heer onder de mensen. Dat is de waarheid die wij tegenwoordig tegenover het liberalisme met alle kracht moeten verkondigen.

En dan, het tweede gevolg van de Godheid van Jezus Christus: Zijn verlossing is geen vrije zaak voor het eeuwig leven! Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven! Hij is de deur:

“Ik ben de deur van de schapen,” zegt Hij zelf. “Alle anderen, die Mij zijn voorgedaan, waren dieven en rovers; maar de schapen hebben niet naar hen geluisterd. Ik ben de deur. Zo iemand door Mij binnentreedt, zal hij veilig

zijn, in- en uitgaan en weiland vinden”. (*Jh 10, 7-9*)

Hij is de enige weg naar de zaligheid van ieder mens:

“Bij niemand anders is er redding,” verkondigt de H. Petrus, “want onder de hemel is geen andere Naam aan de mensen gegeven, waardoor we zalig moeten worden”. (*Hand. 4, 12*)

Welnu, het is die waarheid die tegenwoordig met de meeste nadruk moet worden onderstreept tegenover de valse oecumene van liberale snit, volgens welke er in alle godsdiensten heilswaarden zitten die maar behoeven te worden ontwikkeld. Als dat waar was, waartoe dienen dan nog de missionarissen? Juist omdat er bij niemand anders dan bij Onze Heer Jezus Christus redding te vinden is, wordt de Kerk gedreven door de missiegeest, de geest van apostolaat die niets anders is dan de geest van geloof.

Het recht

Behalve de filosofie en de theologie is het noodzakelijk dat een derde wetenschap de grote waarheden op natuurlijk en bovennatuurlijk gebied komt vastleggen in *rechtsregels*. Want het liberalisme, zelfs in zijn meest gematigde vorm, verkondigt de rechten van de mens zonder God. Voor de katholieke rechtsgeleerde is het dus absoluut noodzakelijk om de rechten van de in gemeenschap levende mensen opnieuw te verankeren in hun plichten tegenover God, in de rechten van God. De rechten van de mens zijn immers alleen maar

die rechten die hem helpen om zich aan Gods rechten te onderwerpen! Dezelfde waarheid wordt uitgedrukt door te zeggen dat het *positief recht*, het *burgerlijk recht* moet steunen op het *natuurlijk recht*. Paus Pius XII heeft de nadruk gelegd op dat beginsel, tegen de dwaling van het juridisch positivisme in, dat de eigenmachtige wil van de mens tot bron van het recht maakt.

Dan is er nog het bovennatuurlijk recht: de rechten van Jezus Christus en Zijn Kerk, de rechten van de door het Bloed van Jezus Christus verlorene zielen. Die rechten van het christenvolk tegenover de Staat vormen wat wij hebben genoemd het *publiekrecht van de Kerk*. Het is een wetenschap die, zoals ik u heb trachten aan te tonen³, door de conciliaire verklaring over de godsdienstvrijheid praktisch vernietigd is. Ook hier is het dus hoogst urgent om het publiekrecht van de Kerk, het recht dat de grote beginselen verkondigt waarop de betrekkingen tussen Kerk en Staat berusten, opnieuw te gaan verkondigen.⁴ Wat dat onderwerp betreft, beveel ik sterk de *Institutiones juris publici ecclesiastici* van Kardinaal Ottaviani aan, en ook het werk *Ecclesia*

et Status, fontes selecti van Giovanni Lo Grasso s.j.. Vooral het laatste werk brengt, vanaf de 4^e tot de 20^e eeuw, al de documenten die door de liberalen het meest miskend zijn, of aan de vergetelheid zijn prijsgegeven.

Laten we tenslotte de kerkgeschiedenis, die onuitputtelijke bron van kerkelijk recht, niet vergeten. De kerkgeschiedenis laat ons zowel de eerste christelijke keizers zien die in de 4^e eeuw de wereldlijke macht in dienst stelden van het geestelijk gezag van de Kerk (een houding die door de Kerk altijd geprezen is), als het moedig verzet van bisschoppen en pausen tegen de vorsten die zich in de loop van de eeuwen het geestelijk gezag onrechtmatig toe-eigenden. Kostbare lessen: het zonder meer in praktijk brengen van het dogma en het radicaal afwijzen van alle vormen van liberalisme, zowel dat van revolutionaire vervolgers van de Kerk als dat (veel gevaarlijker) van de zogenaamd katholieke liberalen.

1. Deel van de wijsbegeerte dat zich bezighoudt met de laatste bovenzinnelijke (bovenzintuiglijke) gronden van de dingen.
2. Leo XIII, *Aeterni Patris*
3. Zie hoofdstuk 28
4. Zie hoofdstuk 13

Hoofdstuk 34

Wederopbouw van de katholieke gemeenschap

“Liberalisme, door jou sterf ik,” zegt vandaag de Kerk in haar doodsstrijd. Ze kan, zoals Jezus tot hen die Hem kwamen gevangennemen, zeggen: “Dit is uw uur en dit is de macht van de duisternis”. (*Lc 22, 53*). De Kerk is nu in Gethsemane, maar sterven kan ze niet. Ze biedt de aanblik van een door

de vijand bezette vesting, maar het verzet tegen de liberale sekte organiseert zich en neemt in kracht toe.

Die sekte hebben wij in de 16^e eeuw uit de protestantse opstand zien opkomen, vervolgens werd ze de aanstookster van de Revolutie. Anderhalve eeuw lang

hebben de pausen in een onophoudelijke strijd de beginselen en de toepassingen van het liberalisme veroordeeld. Desondanks is de sekte doorgegaan. Wij hebben haar in de Kerk zien doordringen onder het mom van een aanneemelijk liberalisme dat Jezus Christus met de Revolutie dacht te kunnen verzoenen. Daarna moesten we tot onze stomme verbazing meemaken hoe de katholieke hiërarchie door een complot van de liberale sekte werd geïnfiltrerd. Wij hebben haar vooruitgang gezien, wij hebben haar tot de hoogste posten zien doordringen en haar zien triomferen op het Tweede Vaticaans Concilie.

Wij hebben liberale pausen gekregen ...

De eerste liberale paus, die lachte om de “ongeluksprofeten”, riep het eerste liberale concilie uit de geschiedenis van de Kerk bijeen. De poorten van de schaapsstal werden opengegooid, de wolven drongen de schaapsstal binnen en de schapen werden afgeslacht.

Daarna kwam de tweede liberale paus, de paus met het janusgezicht, de humanistische paus. Hij keerde het altaar om, schafte het Offer af en onteerde het heiligdom.¹

De derde liberale Paus verscheen op het toneel, de paus van de rechten van de mens, de oecumenische paus, de paus van de Verenigde Godsdiensten. Hij heeft voor de berg ruïnes zijn handen in onschuld gewassen en zijn gezicht bedekt om de bloedende wonden van de Dochter van Sion, de dodelijke verwondingen van de Bruid van Jezus Christus maar niet te zien.

Wat dat betreft, ik zal niet berusten. Ik wil bij de doodstrijd van mijn Moeder

Koepel St. Pieter

de H. Kerk niet werkeloos toezien. Ik deel helemaal niet het gelukkig optimisme van de alles in een fraai daglicht plaatsende preken van het volgend kaliber: “Wij leven in een opwindende tijd. Het concilie brengt een buitengewone vernieuwing. Leve die periode van culturele omwenteling! Onze maatschappij wordt gekenmerkt door godsdienstig pluralisme en vrije concurrentie op ideologisch gebied. Die ‘vooruitgang’ van de geschiedenis gaat wel gepaard met een paar ‘verschijnselen van verval’, zoals het ontbreken van alle godsdienstig leven, het afbreken van alle gezag en de achteruitgang van het katholicisme, dat weer een minderheid geworden is. Maar welke pluspunten staan daar niet tegenover! De christenen zijn de verborgen zuurdesem in

het deeg, de ziel van de pluralistische, maar in haar fundamenteen christelijke wereld in wording, de inspirators van de idealen van de nieuwe wereld in opbouw: een die broederlijker, vredelievender en vrijer is!”

In zo'n verblinding kan ik niets anders zien dan de vervulling van de profetie van de H. Paulus over de afvalligen van de laatste tijden. “God zelf,” zegt hij, “zal hun een kracht ter misleiding zenden, waardoor ze de leugen geloven”. (2 Tess. 2, 11) Is er een verschrikkelijkere straf denkbaar dan een in verwarring gebrachte hiërarchie? Als we Zuster Lucia mogen geloven, heeft O.L. Vrouw juist dat voorspeld in het derde deel van het Geheim van Fatima: de Kerk en haar hiërarchie zullen het slachtoffer worden van een “duivelse verwarring”.² Die crisis, nog altijd volgens Zuster Lucia, beantwoordt aan wat de Apocalyps ons zegt over het gevecht van de Vrouw met de Draak. Maar de hoogheilige Maagd verzekert ons dat op het einde van die strijd “haar Onbevlekt Hart zal zegevieren”.

Als dat zo is, zult u begrijpen dat ik ondanks alles niet pessimistisch ben. De H. Maagd zal overwinnen. Zij zal triomferen over de grote afval, de vrucht van het liberalisme. Reden te meer om niet bij de pakken neer te zitten! Wij moeten meer dan ooit worstelen voor het Rijk van Onze Heer Jezus Christus in de maatschappij. In dat gevecht staan wij niet alleen: alle pausen tot en met Pius XII zijn met ons. Ze hebben allemaal het liberalisme bestreden om er de Kerk van te bevrijden.

God heeft hun geen overwinning geschonken, maar dat is geen reden om

de wapens neer te leggen. We moeten standhouden! We moeten opbouwen, terwijl de anderen afbreken. We moeten de ingestorte burchten weer optrekken, de bastions van het geloof herbouwen: allereerst het H. Misoffer van altijd, dat heiligen maakt, dan onze kapellen die onze ware parochies zijn, onze kloosters, onze grote gezinnen, onze katholieke scholen, onze aan de sociale leer van de Kerk getrouwe ondernemingen. We moeten in de politiek weer mannen krijgen die vastbesloten de politiek van Jezus Christus willen verwezenlijken. We moeten de hele structuur van christelijk sociaal leven, van christelijke gewoonten en reflexen herstellen. En dat in de omvang en in de tijd die God wil. Alles wat ik weet, wat het geloof ons leert, is dat Onze Heer Jezus Christus hier beneden moet heersen, *nu, en niet pas op het einde van de wereld*³, zoals de liberalen zouden willen.

Terwijl zij vernielen, hebben wij het geluk op te bouwen. Wij hebben een nog groter geluk: generaties jonge priesters nemen ijverig deel aan die taak van heropbouw van de Kerk voor het heil van de zielen.

Onze Vader, Uw Rijk kome!

Leve Christus Koning!

H. Geest, vervul de harten van Uw gelovigen!

O Maria, wees Koningin bij ons, wij zijn u toegewijd!

1. Vgl. Dan. 9, 27; Mt 24, 15.

2. Frère Michel de la Trinité *Toute la Vérité sur Fatima (De hele waarheid over Fatima)*, 3e deel *Le troisième secret (Het derde geheim)*, blz. 507.

3. Dat wil de conciliaire liturgie doen geloven door symbolisch het feest van Christus Koning te verplaatsen naar de laatste zondag van de liturgische cyclus.

Bijlage

Centrale Pauselijke Commissie ter voorbereiding van het Tweede Vaticaans Concilie

*Schema van een Constitutie over de Kerk,
voorgesteld door de commissie van theologen*

Tweede deel, hoofdstuk 9

Over de betrekkingen tussen Kerk en Staat en de religieuze verdraagzaamheid

Zijne Eminentie Kardinaal Alfredo Ottaviani, rapporteur

N.B. Het door Kardinaal Ottaviani voorgedragen leerstellige schema besloeg in zijn oorspronkelijke Latijnse versie ze-

Kardinaal Ottaviani

ven bladzijden tekst en zestien bladzijden verwijzingen, van Pius VI (1790) tot Johannes XXIII (1959). Al op de eerste zitting van het concilie werd het terzijde geschoven om plaats te maken voor het schema dat door het Secretariaat voor de Eenheid van de Christenen onder leiding van Kardinaal Bea was opgesteld. Dat laatste schema, dat wilde doorgaan voor pastoraal, besloeg veertien bladzijden zonder enige verwijzing naar het voorafgaande leergezag.

Het schema van Ottaviani draagt niet het stempel van het Leergezag, maar beschrijft de katholieke leer zoals die op de vooravond van Vaticanum II was. Het geeft beknopt weer, welke leer het concilie had moeten voorstellen, als het niet van zijn doel was afgehouden door de staatsgreep van hen die er de “Staten Generaal van het volk Gods” van hebben gemaakt, een tweede 1789! We voegen daar nog aan toe dat het concilie aan die uiteenzetting alle nuttige preciseringen of verbeteringen had kunnen aanbrengen.

1. Beginsel: onderscheid tussen Kerk en burgerlijke maatschappij, het doel van de Staat is ondergeschikt aan dat van de Kerk.

De mens, door God bestemd voor een bovennatuurlijk doel, heeft zowel de Kerk als de burgerlijke maatschappij nodig om zich volledig te kunnen ontplooiën. De burgermaatschappij, waartoe de mens, omdat hij een gemeenschapswezen is, behoort, moet waken over de aardse goederen en ervoor zorgen dat de burgers op deze aarde een “rustig en vreedzaam leven” kunnen leiden (vgl. *Tim. 2, 2*). De Kerk, waarin de mens thuishoort door zijn bovennatuurlijke roeping, is door God gesticht om zich steeds verder uit te breiden en haar gelovigen door haar leer, sacramenten, gebed en wetten naar hun eeuwige einddoel te brengen.

Elkeen van die twee gemeenschappen is rijk aan eigenschappen die noodzakelijk zijn om haar eigen zending naar behoren te vervullen. Elkeen is ook volkomen, d.w.z. niet te overtreffen in haar categorie en dus onafhankelijk van de ander, want iedere gemeenschap bezit de wetgevende, de rechterlijke en de uitvoerende macht. Dat onderscheid tussen de twee gemeenschappen berust, zoals een constante traditie ons leert, op de woorden van de Heer: “Geef dus aan de keizer wat de keizer toekomt, en aan God wat God toekomt”. (*Mt 22, 21*)

Toch kunnen die twee gemeenschappen elkaar niet negeren, want ze oefenen hun gezag uit over dezelfde personen en vaak naar aanleiding van dezelfde kwestie. Ze moeten zelfs geheel eendrachtig

te werk gaan om met hun gemeenschappelijke leden te kunnen gedijen.

Het heilig Concilie, dat wil wijzen op de relaties die er krachtens hun natuur tussen die twee machten moeten bestaan, verklaart dat men op de eerste plaats strikt verplicht is om te houden dat zowel de Kerk als de burgerlijke maatschappij zijn ingesteld voor het welzijn van de mens, maar dat het aardse geluk, dat toevertrouwd is aan de zorgen van het burgerlijk gezag, de mens niet baat als hij schade lijdt aan zijn ziel (vgl. *Mt 16, 26; Mc 8, 36; Lc 9, 25*). Bijgevolg mag bij het definiëren van het doel van de burgerlijke maatschappij het laatste doel, de eeuwige zaligheid, nooit worden uitgesloten of als iets overbodigs worden beschouwd.

2. Het gezag van de Kerk en de grenzen ervan; de plichten van de Kerk ten opzichte van het burgerlijk gezag

Daar het gezag van de Kerk zich uitstrekt tot alles wat de mensen naar de eeuwige zaligheid voert, daar de zorg voor alleen maar het aardse geluk als zodanig onder het burgerlijk gezag valt, is het duidelijk dat de Kerk zich niet bezig houdt met aardse dingen, tenzij voor zover die gericht zijn op het bovennatuurlijk doel. Gaat het om handelingen die betrekking hebben op het doel van Kerk en Staat beide, zoals het huwelijk, de opvoeding van de kinderen en dergelijke meer, dan moeten de rechten van de burgerlijke macht zo worden uitgeoefend, dat het hoger goed van bovennatuurlijke orde naar het oordeel van de Kerk geen schade

lijdt. De andere activiteiten van wereldlijke aard kunnen, als de goddelijke Wet maar geëerbiedigd wordt, met goed recht op allerlei manieren worden opgezet en uitgevoerd zonder dat de Kerk zich daar hoe dan ook mee bemoeit. Zij waakt over haar rechten, maar eerbiedigt zorgvuldig de rechten van anderen. Zo meent de Kerk niet dat zij in christelijke naties de keuze van regeringsvorm of die van instellingen van burgerlijke aard mag bepalen. Zij wijst geen enkele regeringsvorm af, mits de godsdienst en de goede zeden maar gerespecteerd worden. Zoals de Kerk geen afstand doet van haar eigen vrijheid, zo belet zij het burgerlijk gezag niet om vrij gebruik te maken van zijn wetten en rechten.

De staatshoofden moeten erkennen, welke grote weldaden de Kerk, door het vervullen van haar zending aan de burgerlijke maatschappij bewijst. Want de Kerk draagt ertoe bij dat de burgers door hun deugdzaam leven en hun christelijke vroomheid goede burgers worden. Als ze zo zijn als de christelijke leer het voorschrijft, zal het algemeen welzijn volgens de getuigenis van de H. Augustinus (*Ep.ad Marcellinum*, 138, 15) ongetwijfeld sterk bevorderd worden. Ook aan de burgers legt de Kerk de plicht op om gewettigde bevelen te gehoorzamen, “niet alleen uit vrees voor straf, maar ook terwille van een goed geweten”. (*Rom. 13, 5*) Ze wijst diegenen, aan wie het bestuur van het land is toevertrouwd op de plicht, hun ambt niet uit te oefenen uit machtswellust, maar om het welzijn van de burgers te dienen, dus als een taak waarvan ze rekenschap moeten geven aan God. (vgl. *Hebr. 13,*

17) Kortom, de Kerk wil de mensen inscherpen dat ze zowel de wetten van de natuur als die van de bovennatuur moeten naleven, want daardoor kan elke burgerlijke orde, zowel tussen burgers als naties, in vrede en rechtvaardigheid worden verwezenlijkt.

3. De godsdienstige plichten van het burgerlijk gezag

Het burgerlijk gezag mag niet onverschillig staan t.o.v. de godsdienst. Door God ingesteld om de mensen te helpen en echte menselijke volmaaktheid te verwerven, moet het zijn onderdanen niet alleen de mogelijkheid bieden om tijdelijke goederen te verkrijgen (zowel op materieel als op geestelijk gebied) maar ook het verkrijgen van religieuze waarden bevorderen, waardoor die onderdanen hun leven kunnen leiden op godsdienstige wijze. Welnu, onder die waarden is geen grotere dan het kennen en erkennen van God, gepaard aan het vervullen van zijn plichten tegenover God. Want dat is de grondslag van alle deugdzaam leven in de persoonlijke, en, nog meer, in de sociale sfeer.

Die plichten tegenover God, tegenover de goddelijke Majesteit, gelden niet alleen voor elk van de burgers, maar ook voor het burgerlijk gezag, dat door zijn optreden in het openbaar de burgerlijke maatschappij belichaamt. Want God is de Schepper van de burgerlijke maatschappij en de bron van alle weldaden welke die maatschappij aan al haar leden doet toekomen. De burgerlijke maatschappij moet God dus eren en dienen. Hoe God gediend moet worden? Dat kan in de heilseconomie van

nu alleen maar op de wijze die Hij zelf als verplicht heeft voorgeschreven, namelijk in de ware Kerk van Christus ... en dat niet alleen door de burgers, maar ook door de autoriteiten die de burgerlijke maatschappij vertegenwoordigen.

Dat het burgerlijk gezag de ware Kerk van Christus kan kennen, is duidelijk door de evidente tekenen van haar goddelijke instelling en zending, tekenen, die door haar goddelijke Stichter aan de Kerk gegeven zijn. Het burgerlijk gezag, en niet alleen ieder van de burgers, heeft dan ook de plicht om de door de Kerk verkondigde Openbaring aan te nemen. Ook in zijn wetgeving moet het zich richten naar de voorschriften van de natuurwet en strikt rekening houden met de zowel goddelijke als positieve kerkelijke wetten die bestemd zijn om de mensen naar de bovennatuurlijke zaligheid te brengen.

Zoals geen mens God op de door Christus vastgelegde wijze kan dienen, als hij niet duidelijk weet dat God door Jezus Christus heeft gesproken, zo kan ook de burgerlijke maatschappij het niet, als de burgers, evenmin als het burgerlijk gezag als vertegenwoordiger van het volk, niet op de hoogte zijn van de Openbaring.

Het burgerlijk gezag moet de volledige vrijheid van de Kerk dus heel bijzonder beschermen en haar op geen enkele wijze beletten om haar zendingstaak zonder beperking te vervullen. Dat geldt zowel voor de uitoefening van haar heilig leergezag als voor de voorschriften en de uitoefening van de eredienst, het toedienen van de sacramenten en

de herderlijke zorg voor de gelovigen. De vrijheid van de Kerk moet door het burgerlijk gezag erkend worden in alles wat haar zending betreft, met name in de keuze en de vorming van haar priesterkandidaten, in de keuze van haar bisschoppen, in het vrije en wederkerige contact tussen de Romeinse pontifex en de bisschoppen en gelovigen, in de stichting en het beheer van instellingen van godsdienstig leven, in de publicatie en de verspreiding van geschriften en in het bezit en beheer van tijdelijke goederen. Daar horen in het algemeen ook alle activiteiten van de Kerk bij met de burgerrechten die als geschikt kunnen worden beschouwd om de mensen naar hun einddoel te voeren, in het bijzonder het profane onderwijs, het maatschappelijk werk en zoveel andere middelen.

Tenslotte is het de zware plicht van het burgerlijk gezag om van de wetgeving, de regering en de overheidsbemoedienissen alles uit te sluiten wat de Kerk naar zijn mening zou kunnen beletten om haar eeuwig doel te bereiken. Sterker nog: het burgerlijk gezag moet zijn best doen om de weg te banen voor een leven, gefundeerd op christelijke beginselen die in de hoogste graad overeenstemmen met het verheven doel waartoe God de mensen heeft geschapen.

4. Het algemeen beginsel waarop de toepassing van de uiteengezette leer berust

Dat de betrekkingen tussen het kerkelijk en het burgerlijk gezag verschillen al naar gelang het burgerlijk gezag, dat het volk persoonlijk vertegenwoordigt, kennis heeft van Christus en de door

Hem gestichte Kerk, heeft de Kerk al-tijd erkend.

5. Toepassing van de leer in een katholieke staat

De hierboven door het heilig Concilie uiteengezette leer kan alleen maar volledig worden toegepast in een staat waarvan de burgers niet alleen gedoopt zijn, maar ook het katholiek geloof belijden. In dat geval zijn het de burgers zelf die er vrij voor kiezen dat het burgerlijk leven wordt ingericht volgens de katholieke beginselen en dat zo, zoals de H. Gregorius de Grote het zegt, “de weg naar de hemel wijder open ligt”. (*Ep. 65, ad Mauricium*)

Maar zelfs onder die gelukkige voorwaarden is het aan het burgerlijk gezag absoluut niet toegestaan de gewetens te dwingen om het door God geopenbaarde geloof aan te nemen. Want het geloof is in wezen vrij en kan geen voorwerp zijn van enige dwang, zoals de Kerk leert, wanneer ze zegt dat “niemand mag worden gedwongen om met tegenzin het katholiek geloof aan te nemen”. (*CIC can. 1351*)

Niettemin moet het burgerlijk gezag de nodige intellectuele, sociale en morele voorwaarden scheppen, opdat de gelovigen, zelfs de minst ontwikkelde, gemakkelijker in het ontvangen geloof kunnen volharden. Zo mag het burgerlijk gezag, evenals het zich gerechtigd acht om de openbare zedelijkheid te beschermen, eigenmachtig de openbare manifestaties van andere erediensdiensten regelen en beperken, en zijn burgers verdedigen tegen het verspreiden van valse leerstellingen die

naar het oordeel van de Kerk hun eeuwige zaligheid in gevaar brengen. Dat mag het burgerlijk gezag doen om de burgers te beschermen tegen hen die tot dwaling verleiden, en om de gemeenschap te bewaren in de eenheid van geloof, die het hoogste goed is en de bron van veel weldaden op tijdelijk gebied.

6. De godsdienstige verdraagzaamheid in een katholieke staat

Bij die bescherming van het ware geloof moet men te werk gaan volgens de eisen van de christelijke naastenliefde en voorzichtigheid, opdat andersdenkenden niet door schrik van de Kerk verwijderd worden, maar er zich eerder toe voelen aangetrokken en noch de Staat, noch de Kerk enige schade lijden. Men moet dus altijd het gemeenschappelijk welzijn van Kerk en Staat in het oog houden, op grond waarvan het burgerlijk gezag verplicht kan zijn een aan de omstandigheden aangepaste en door wetten bekrachtigde rechtvaardige verdraagzaamheid te beoefenen. Dat moet gebeuren enerzijds om groter kwaad te vermijden, zoals ergernis of burgeroorlog of andere erge dingen die hinderpalen zijn voor de bekering tot het ware geloof, en anderzijds om een groter goed te verkrijgen, zoals de samenwerking onder de burgers, het vreedzaam samenleven van aanhangers van verschillende godsdiensten, een grotere vrijheid voor de Kerk, een doeltreffender vervulling van haar bovennatuurlijke zending en andere soortgelijke dingen.

Bij dat vraagstuk moet men niet alleen met het welzijn van de natie rekening houden, maar ook met dat van de universele Kerk en van de interna-

tionale burgermaatschappij. Door de verdraagzaamheid volgt het katholieke burgerlijk gezag het voorbeeld van de goddelijke Voorzienigheid, die kwade dingen toelaat waaruit ze een groter goed kan trekken. Die verdraagzaamheid moet vooral beoefend worden in landen waar sinds eeuwen niet-katholieke gemeenschappen bestaan.

7. Toepassing in een niet-katholieke staat

In de staten waar de burgers het katholieke geloof grotendeels niet belijden, ja zelfs de Openbaring niet kennen, moet het burgerlijk gezag in godsdienstzaken tenminste de voorschriften van de natuurwet volgen. In die omstandigheden moet dat niet-katholiek gezag de burgerlijke vrijheid toestaan aan alle religies die zich niet verzetten tegen de natuurlijke godsdienst (zedewet *opm. red.*). Die vrijheid, die zowel het welzijn van de Kerk als van de Staat dient, is niet strijdig met de katholieke beginselen. In staten waarin het gezag de katholieke godsdienst niet belijdt, zijn de katholieke burgers vooral verplicht om door hun deugden en hun burgerzin, waardoor ze met hun medeburgers het algemeen welzijn van de Staat bevorderen, te verkrijgen dat men de Kerk de volle vrijheid laat om haar goddelijke zending te vervullen. Want van het vrije optreden van de Kerk lijdt de niet-katholieke gemeenschap helemaal geen schade, integendeel, ze verkrijgt er vele en buitengewone weldaden door. De katholieke burgers moeten zich dus inspannen, opdat Kerk en burgerlijk gezag, ofschoon juridisch nog gescheiden, elkaar een welwillende hand reiken.

Om door zorgeloosheid of onvoorzichtige ijver geen schade te doen aan Kerk of Staat, moeten katholieke burgers zich bij het verdedigen van de rechten van God en Kerk aan het oordeel van de kerkelijke overheid onderwerpen. Die alleen heeft het recht om, al naar gelang de verschillende omstandigheden, te oordelen over wat goed is voor de Kerk, en om de katholieke burgers te leiden bij burgerlijke acties die het altaar willen verdedigen.

8. Conclusie

Het heilig Concilie erkent dat de beginselen waarop de onderlinge betrekkingen tussen het kerkelijk en het burgerlijk gezag berusten, alleen maar volgens de hierboven geschetste gedragsregels in praktijk mogen worden gebracht. Het kan niet toestaan dat diezelfde beginselen worden verduisterd door de een of andere vorm van laïcisme¹, zelfs niet onder voorwendsel van het algemeen welzijn. Want die beginselen berusten op de absoluut vaststaande rechten van God, op de onveranderlijke instelling en zending van de Kerk en ook op de sociale natuur van de mens, waardoor, door alle eeuwen heen, onveranderlijk, ondanks de verscheidenheid van politieke stelsels en andere wisselvalligheden in de loop van de geschiedenis, het essentiële doel van de burgerlijke maatschappij wordt bepaald.

1. Het weren van de godsdienst uit het openbare leven.

N.B.: De talrijke opmerkingen in dit document zijn weggelaten. Geïnteresseerden zijn verwezen naar de originele Latijnse tekst.

Een oproep voor de Kerk en voor de wereld

aan katholieken en alle mensen van goede wil

veritasliberabitvos.info

Veritas liberabit vos. Jh 8, 32
De waarheid zal u bevrijden.

In een tijd van grote crisis beschouwen wij, herders van de Katholieke Kerk, het krachtens ons mandaat als onze heilige plicht om een beroep te doen op onze medebroeders, de geestelijkheid, de religieuzen, het heilige volk van God en alle mannen en vrouwen van goede wil. Deze oproep wordt ook ondertekend door intellectuelen, medische professionals, advocaten, journalisten en andere professionals die het met de inhoud eens zijn. Het kan worden ondertekend door iedereen die het zich eigen wil maken.

De feiten hebben aangetoond dat onder het mom van de Covid-19-epidemie in veel gevallen de onvervreembare rechten van burgers worden geschonden en dat hun fundamentele vrijheden onevenredig en ongerechtvaardigd worden beperkt, waaronder het recht op vrijheid van godsdienst, vrijheid van meningsuiting en bewegingsvrijheid. De volksgezondheid mag en kan geen alibi worden om de rechten van miljoenen mensen over de hele wereld te schenden, laat staan om de burgerlijke autoriteiten te ontslaan van hun plicht om met wijsheid te handelen voor het algemeen welzijn. Dit is des te urgenter, hoe meer twijfels er van verschillende kanten zijn over het daadwerkelijke infectierisico, het gevaar en de resistentie van het virus: veel vooraanstaande stemmen uit de wereld van wetenschap en geneeskunde bevestigen dat de paniek van de media vanwege Covid-19 helemaal niet proportioneel schijnt te zijn.

We hebben redenen om aan te nemen, op basis van de officiële epidemische gegevens over het aantal doden, dat er krachten zijn die geïnteresseerd zijn in het

veroorzaken van paniek onder de wereldbevolking. Op deze manier willen ze permanent vormen van onaanvaardbare vrijheidsbeperkingen opleggen aan de samenleving, mensen controleren en hun bewegingen volgen. Het opleggen van deze onvrije maatregelen is een verontrustende inleiding tot de oprichting van een **wereldregering, die zich aan iedere controle onttrekt**.

We zijn ook van mening dat inperkingsmaatregelen, waaronder de sluiting van winkels en bedrijven, in sommige situaties hebben geleid tot een crisis die hele economische sectoren tot stilstand heeft gebracht en de inmenging van buitenlandse mogelijkheden heeft aangemoedigd, met ernstige sociale en politieke implicaties.

Deze vormen van sociale manipulatie moeten worden beëindigd door degenen die verantwoordelijk zijn voor de overheid door maatregelen te nemen om de burgers te beschermen, van wie zij vertegenwoordigers zijn en in wiens belang zij moeten handelen in overeenstemming met hun ernstige plicht. Ze moeten het gezin, de kern van de samenleving, helpen, en vermijden, zwakke en oudere mensen op een ongepaste manier te benadelen en tot pijnlijke scheidingen van hun familieleden te dwingen. De criminalisering van persoonlijke en sociale relaties moet worden veroordeeld als een onaanvaardbaar onderdeel van een project om isolatie van de individuen te bevorderen om ze beter te kunnen manipuleren en te controleren.

We roepen de wetenschappelijke gemeenschap op ervoor te zorgen dat de medische behandeling van Covid-19 wordt gepromoot met oprechte zorg voor het algemeen welzijn, en dat er heel zorgvuldig voor wordt gezorgd dat **twijfelachtige zakelijke belangen** die de beslissingen van de overheid en internationale instanties beïnvloeden, worden vermeden. Het is onredelijk om geneesmiddelen die bewezen effectief zijn en vaak goedkoop zijn, te verbieden om in plaats daarvan voorrang te geven aan behandelingen of vaccins die niet even effectief zijn, maar hogere winsten garanderen voor farmaceutische bedrijven, waardoor echter de kosten voor de volksgezondheid hoger zullen uitvallen. Wij als herders herinneren er ook aan dat het **moreel onaanvaardbaar** is voor katholieken zich met vaccins te laten behandelen, waarvoor bij de vervaardiging materiaal van geaborteerde foetussen gebruikt wordt.

We dringen er ook bij de regeringen bovendien op aan om ervoor te zorgen dat **vormen van controle over mensen**, of het nu door bewegingsregistratiesystemen is, of door een andere vorm van lokalisatie, strikt te vermijden. De strijd tegen Covid-19, hoe ernstig ook, mag geen excuus zijn om de ondoorzichtige bedoelingen van supranationale organisaties en groepen die met dit project zeer sterke politieke en economische belangen nastreven, te ondersteunen. In het bijzonder moeten burgers de gelegenheid krijgen om dergelijke beperkingen op persoonlijke vrijheden af te wijzen zonder dat dit nadelige sancties ten gevolge heeft voor degenen die geen vaccins, bewegingssystemen of andere soortgelijke instrumenten willen gebruiken.

Men moet ook letten op de duidelijke tegenstrijdigheid van hen, die enerzijds een beleid voeren om de bevolking drastisch te verminderen en zich anderzijds als redders van de mensheid presenteren, ook al hebben ze geen legitimiteit, noch politiek, noch sociaal. Uiteindelijk kan de politieke verantwoordelijkheid van degenen die het volk vertegenwoordigen in geen geval worden overgedragen aan “experts” die – en dit is echt zorgwekkend – voor zichzelf vormen van **strafrechtelijke immuniteit** claimen.

We dringen er bij de **media** nadrukkelijk op aan om zich actief in te spannen om accurate informatie te verstrekken en niet om afwijkende meningen te straffen door middel van censuur, zoals inmiddels wijdverbreid is geworden in de pers en op televisie. Correcte openbaarmaking van informatie betekent dat ook andere stemmen die afwijken van de heersende mening de ruimte krijgen. Dit is de enige manier om burgers in staat te stellen de realiteit met een helder verstand te beoordelen zonder door partijdige ingrepen onnodig sterk beïnvloed te worden. Een democratisch en eerlijk debat is het beste tegengif tegen het gevaar van **subtiele vormen van dictatuur**, vermoedelijk ergere vormen dan die onze samenleving in het recente verleden heeft zien ontstaan en vergaan.

Laten u ons tenslotte als herders, die verantwoordelijk zijn voor de kudde van Christus, eraan herinneren dat de Kerk nadrukkelijk **autonomie claimt in de leiding, in de eredienst en in de prediking**. Deze autonomie en vrijheid van de Kerk is een fundamenteel recht dat de Heer Jezus Christus haar heeft gegeven, zodat ze haar eigen doelen kan nastreven. Om deze reden claimen wij als herders uitdrukkelijk het recht om onafhankelijke beslissingen te kunnen nemen over de viering van de H. Mis en de sacramenten. We eisen ook de erkenning van onze volledige autonomie in alle zaken die onder de directe verantwoordelijkheid van de kerkelijke autoriteit vallen, zoals bijvoorbeeld de liturgische normen en de wettelijke vereisten voor het geven van de H. Communie en het beheer van de sacramenten. De Staat heeft geen enkel recht om zich om welke reden dan ook te mengen in de soevereiniteit van de Kerk. Kerkelijke autoriteiten hebben nooit geweigerd met de Staat samen te werken, maar zo’n samenwerking geeft de civiele autoriteiten niet de bevoegdheid, in welke vorm dan ook verboden of inperkingen van de openbare eredienst en de zielzorg uit te vaardigen. **De rechten van God en de gelovigen zijn de hoogste wet van de Kerk**, die zij kan, noch wil opheffen. Daarom verzoeken wij dat de beperkingen op het vieren van openbare erediensten worden opgeheven.

We nodigen alle mensen van goede wil uit om hun plicht niet te ontlopen om bij te dragen aan het algemeen welzijn, iedereen volgens zijn of haar stand en mogelijkheden en in de geest van broederlijke naastenliefde. De Kerk verlangt een dergelijke samenwerking, omwille waarvan echter noch het respect voor de natuurwet, noch de garantie voor de individuele vrijheden mag worden op-

gegeven. De burgerrechtelijke verplichtingen van de burgers enerzijds houden anderzijds de erkenning van hun rechten in door de Staat.

We zijn allemaal opgeroepen om de huidige feiten te beoordelen in overeenstemming met de leer van het Evangelie. Dit vereist een beslissing: **ofwel met Christus ofwel tegen Christus!** Laten we ons niet door hun intimideren of zelfs schrik aanjagen, die ons willen doen geloven dat we maar een minderheid zijn: het goede is veel wijder verbreid en machtiger dan de wereld ons wil wijsmaken. We strijden tegen een onzichtbare vijand die de burgers van elkaar wil scheiden, de kinderen van hun ouders, kleinkinderen van hun grootouders, gelovigen van hun zielzorgers, studenten van hun leraren en klanten van de verkopers. Laten we niet toestaan dat eeuwen van christelijke beschaving onder het mom van een virus worden uitgeroeid, om een **verachtelijke technocratische tirannie** te creëren, waarin mensen van wie de namen en gezichten onbekend zijn, over het lot van de wereld kunnen beslissen door ons te verbannen naar een virtuele realiteit. Als dit het plan is waarmee de machtigen van deze wereld ons willen buigen, dan moeten ze weten dat Jezus Christus, Koning en Heer van de geschiedenis, heeft beloofd dat de machten van de duisternis niet zullen zegevieren (vgl. *Mt 16, 8*).

Laten we de regeringen en al degenen die het lot van de volkeren in handen hebben, toevertrouwen aan de Almachtige God, opdat Hij hen in dit moeilijke moment van crisis moge verlichten en leiden. U moet niet vergeten dat de Heer, zoals Hij ons herders zal oordelen voor Zijn kudde die Hij ons heeft toevertrouwd, ook de regeerders zal oordelen, wiens taak het is om hun volk te verdedigen en goed te leiden.

We willen met een vast geloof tot de Heer bidden, opdat Hij de Kerk en de wereld moge beschermen. Moge de H. Maagd Maria, Hulp van de Christenen, het hoofd van de oude slang verpletteren, en de plannen van de zonen van de duisternis vernietigen.

8 mei 2020

op het feest van Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans in Pompeji

Brief van Mgr. Viganò aan President Trump

7 juni 2020
H. Drievuldigheidszondag

Mijnheer de President,

In de afgelopen maanden zijn we getuige geweest van de vorming van twee tegengestelde kanten die ik *Bijbels* zou willen noemen: de kinderen van het licht en de kinderen van de duisternis. De kinderen van het licht vormen het meest opvallende deel van de mensheid, terwijl de kinderen van de duisternis een absolute minderheid vormen. En toch zijn de eerste het voorwerp van een soort discriminatie die hen in een situatie van morele inferioriteit plaatst ten opzichte van hun tegenstanders, die vaak strategische posities innemen in de regering, in de politiek, in de economie en in de media. Op een ogenschijnlijk onverklaarbare manier worden de goeden gegijzeld door de goddelozen en door degenen die hen helpen uit eigenbelang of uit angst.

Deze twee kanten, die een *Bijbels* karakter hebben, volgen de duidelijke scheiding tussen de nakomelingen van de Vrouw en de nakomelingen van de Slang. Aan de ene kant zijn er degenen die, hoewel ze duizend gebreken en zwakheden hebben, gemotiveerd zijn door het verlangen om goed te doen, om eerlijk te zijn, om een gezin op te voeden, om te werken, om welvaart te geven aan hun Vaderland, om de behoeftigen te helpen en, in gehoorzaamheid aan de Wet van God, om het Hemelrijk te verdienen. Aan de andere kant zijn er degenen die zichzelf dienen, die geen morele principes hebben, die het gezin en de natie willen afbreken, arbeiders uitbuiten om zichzelf te rijk te maken, interne verdeeldheid en oorlogen aanwakkeren, en macht en geld vergaren: voor hen zal de misleidende illusie van het tijdelijke welzijn op een dag – als ze zich niet bekeren – resulteren in het vreselijke lot dat hen te wachten staat, ver van God, in de eeuwige verdoemenis.

In de maatschappij, Mijnheer de President, bestaan deze twee tegengestelde realiteiten naast elkaar als eeuwige vijanden, net zoals God en Satan eeuwige vijanden zijn. En het lijkt erop dat de kinderen van de duisternis – die we gemakkelijk kunnen identificeren met de *deep state* (een onzichtbare en invloedrijke elite, oftewel de macht achter de macht *opm. red.*) waar u zich wijselijk tegen verzet en die in deze dagen heftig oorlog tegen u voert – hebben besloten om als het ware hun kaarten te laten zien door nu hun plannen te onthullen. Ze lijken er zo zeker van te zijn dat ze alles al onder controle hebben, dat ze die omzichtig-

heid terzijde hebben geschoven die tot nu toe hun ware bedoelingen tenminste gedeeltelijk verborgen hield. De reeds lopende onderzoeken zullen de werkelijke verantwoordelijkheid van degenen die de Covid-noodtoestand hebben beheerd, niet alleen op het gebied van de gezondheidszorg, maar ook op het gebied van de politiek, de economie en de media, aan het licht brengen. We zullen waarschijnlijk merken dat er in deze kolossale operatie van social engineering (beïnvloeding van sociaal gedrag *opm. red.*) mensen zijn die over het lot van de mensheid hebben beslist en zich het recht toe-eigenen om tegen de wil van de burgers en hun vertegenwoordigers in de landsregeringen te handelen.

We zullen ook ontdekken dat de rellen in deze dagen zijn uitgelokt door degenen die, gezien het virus onvermijdelijk vervaagt en het sociaal alarmsignaal van de pandemie afneemt, zo nodig civiele onlusten hebben moeten uitlokken, opdat deze zouden worden gevolgd door repressie die, hoewel dan legitiem lijkend, zou kunnen worden veroordeeld als een ongerechtvaardigde agressie tegen de bevolking. Hetzelfde gebeurt ook in Europa, in perfecte synchronie. Het is overduidelijk dat het gebruik van straatprotesten van groot belang is voor degenen die bij de komende presidentsverkiezingen iemand verkozen willen zien die de doelstellingen van de deep state belichaamt en die deze doelstellingen trouw en met overtuiging uitdraagt. Het zal niet verwonderlijk zijn als we over een paar maanden opnieuw leren dat er achter deze daden van vandalisme en geweld mensen schuilgaan die hopen te profiteren van de ontbinding van de sociale orde om zo een wereld zonder vrijheid op te bouwen: *Solve et Coagula*, zoals de vrijmetselaarsleuze leert.

Hoewel het misschien verontrustend lijkt, zijn de tegengestelde kampen die ik heb beschreven, ook in religieuze kringen te vinden. Er zijn trouwe Herders die zorgen voor de kudde van Christus, maar er zijn ook huurlingen die de kudde proberen te verstrooien en de schapen uit te leveren om te worden verslonden door de roofzuchtige wolven. Het is niet verwonderlijk dat deze huurlingen bondgenoten zijn van de kinderen van de duisternis en de kinderen van het licht haten: net zoals er een *deep state* is, is er ook een *deep Church* die haar plichten verraadt en haar eigen verplichtingen tegenover God verzaakt. Zo wordt de *onzichtbare vijand*, tegen wie goede regeerders strijden in burgerzaken, ook door goede herders in de kerkelijke sfeer bestreden. Het is een geestelijke strijd, waarover ik sprak in mijn recente *oproep* die op 8 mei werd gepubliceerd.

Voor het eerst hebben de Verenigde Staten in u een president die moedig het recht op leven verdedigt, die zich niet schaamt om de vervolging van christenen in de hele wereld aan de kaak te stellen, die spreekt over Jezus Christus en het recht van de burgers op vrijheid van godsdienst. Uw deelname aan de *Mars voor het Leven*, en meer recentelijk uw proclamatie van de maand april als *Nationale Maand van de Kindermisbruikpreventie*, zijn acties die bevestigen aan welke kant u wilt vechten. En ik durf te geloven dat we beiden aan dezelfde kant staan in deze strijd, zij het met verschillende wapens.

Daarom ben ik van mening dat de aanval waaraan u na uw bezoek aan het Nationale Heiligdom van Johannes Paulus II werd onderworpen, deel uitmaakt van het georkestreerde *mediaverhaal* dat niet gericht is op het bestrijden van racisme en het brengen van sociale orde, maar op het verhitten van de gemoederen; niet op het brengen van gerechtigheid, maar op het legitimeren van geweld en misdaad; niet op het dienen van de waarheid, maar op het bevoordelen van één politieke groepering. En het is onthutsend dat er bisschoppen zijn – zoals de bisschoppen die ik onlangs aan de kaak heb gesteld – die met hun woorden bewijzen dat ze aan de tegenovergestelde kant staan. Ze zijn ondergeschikt aan de *deep state*, aan het globalisme, aan het “correcte” denken, aan de Nieuwe Wereldorde waar ze steeds vaker beroep op doen in naam van een *universele broederschap* die niets christelijks heeft, maar die de vrijmetselaarsidealen oproept van degenen die de wereld willen domineren door God te verdrijven uit de gerechtshoven, uit de scholen, uit de gezinnen, en misschien zelfs uit de kerken.

Het Amerikaanse volk is volwassen en heeft nu begrepen hoezeer de mainstream media de waarheid niet willen verspreiden, maar deze willen verzwijgen en verdraaien, en de leugen verspreiden die nuttig is voor het doel van hun meesters. Het is echter belangrijk dat de goeden – die de meerderheid vormen – wakker worden uit hun traagheid en niet accepteren dat ze worden bedrogen door een minderheid van oneerlijke mensen met onaanvaardbare bedoelingen. Het is noodzakelijk dat de goeden, de kinderen van het licht, samenkomen en hun stem laten horen. Welke efficiëntere manier is er om dit te doen, Mijnheer de President, dan door te bidden en de Heer te vragen u, de Verenigde Staten en de hele mensheid te beschermen tegen deze enorme aanval van de vijand?

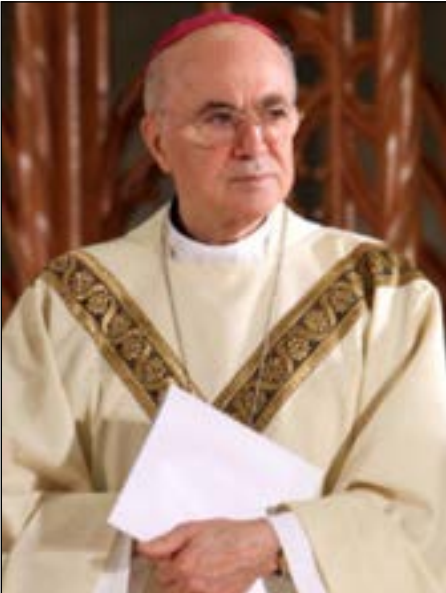
Voor de kracht van het gebed zal het bedrog van de kinderen van de duisternis ineens toenemen, hun complotten zullen worden onthuld, hun verraad zal worden getoond, hun angstaanjagende kracht zal eindigen in niets, aan het licht gebracht en blootgelegd voor wat het is: een helse bedriegerij.

Mijnheer de President, mijn gebed is voortdurend voor de geliefde Amerikaanse natie, waar ik het voorrecht en de eer heb gehad door Paus Benedictus XVI als apostolische nuntius te worden gezonden. In dit dramatische en beslissende uur voor de hele mensheid bid ik voor u en voor iedereen die aan uw zijde staat in de regering van de Verenigde Staten. Ik vertrouw erop dat het Amerikaanse volk met mij en u verenigd is in het gebed tot de Almachtige God.

Verenigd tegen de *onzichtbare vijand* van de hele mensheid, zegen ik u en de First Lady, de geliefde Amerikaanse natie, en alle mannen en vrouwen van goede wil.

+ *Carlo Maria Viganò*
Titulair aartsbisschop van Ulpiana
Voormalig apostolisch nuntius van de Verenigde Staten van Amerika

Gedeeltelijke weergave van de brief van Aartsbisschop Viganò van 9 juni 2020

...
De verdienste van het artikel van Zijne Excellentie Athanasius Schneider *Er is geen positieve goddelijke wil of natuurrecht m.b.t. de diversiteit van de religies* ligt in de eerste plaats in het begrijpen van het causaal verband tussen de principes die door Vaticanum II zijn geformuleerd of geïmpliceerd en hun logisch gevolg in de leerstellige, morele, liturgische en disciplinaire afwijkingen die zijn ontstaan en zich tot op de dag van vandaag geleidelijk aan hebben ontwikkeld. Het *monstrum* dat in modernistische kringen is ontstaan, had aanvankelijk misleidend kunnen zijn, maar het is gegroeid en versterkt, zodat het zich vandaag de dag laat zien voor wat het werkelijk is in zijn subversieve en opstandige aard.

...
Pogingen om de conciliaire excessen te corrigeren – waarbij een beroep wordt gedaan op de hermeneutiek van de continuïteit – zijn niet succesvol gebleken: *Naturam expellas furca, tamen usque recurret* (Horatius, *Epist. I, 10, 24*) (Je mag dan wel de natuur verdrijven met een hooivork, maar ze blijft terugkomen). De Verklaring van Abu Dhabi – en, zoals Mgr. Schneider terecht opmerkt, de eerste symptomen ervan in het *pantheon* van Assisi – “werd geconcipieerd in de geest van het Tweede Vaticaanse Concilie”.

...
Deze “geest van het concilie” is de legitimiteitslicentie waarmee de vernieuwers zich verzetten tegen hun critici, zonder zich te realiseren dat het juist die erfenis is die niet alleen de onjuistheid van de huidige verklaringen bevestigt, maar ook de ketterse rekbaarheid die deze verklaringen rechtvaardigt. Bij nader toezien heeft zich in de kerkgeschiedenis nog nooit een concilie uitgegeven als zo’n historische gebeurtenis, dat zich van alle andere concilies onderscheidt: er is nooit sprake geweest van een

“geest van het Concilie van Nicea” of de “geest van het Concilie van Trente”, zoals we ook nooit een “postconciliaire” tijd hebben gehad na *Lateranum IV* of *Vaticanum I*.

De reden is duidelijk: die concilies waren allemaal ... de stem van de heilige Moederkerk, en juist daarom de stem van Onze Heer Jezus Christus. Het is veelzeggend dat degenen die de nieuwheid van Vaticanum II in stand houden zich ook houden aan de ketterse doctrine die de God van het Oude Testament tegenover de God van het Nieuwe Testament stelt, alsof er een tegenstrijdigheid zou kunnen bestaan tussen de goddelijke Personen van de Allerheiligste Drie-eenheid. Blijkbaar is deze bijna gnostische of kabbalistische oppositie functioneel voor de legitimatie van een nieuw onderwerp dat *vrijwillig* anders is en *tegen* de katholieke Kerk indruist.

Er komt een moment in ons leven waarop we door de beschikking van de Voorzienigheid voor een beslissende keuze staan voor de toekomst van de Kerk en voor ons eeuwig heil. Ik heb het over de keuze tussen het begrijpen van de fout waarin vrijwel iedereen van ons is gevallen, bijna altijd zonder kwade bedoelingen, en het willen volhouden de andere kant op te kijken.

We hebben onder andere ook de fout gemaakt om onze gesprekspartners te beschouwen als mensen die, ondanks het verschil in hun ideeën en hun geloof, nog steeds gemotiveerd waren door goede bedoelingen en die bereid zouden zijn om hun fouten te corrigeren als ze zich zouden openstellen voor ons geloof. Samen met vele concilievaders dachten we aan oecumene als een proces, een uitnodiging die dissidenten oproept tot de ene Kerk van Christus, afgodendienaren en heidenen tot de ene Ware God, en het Joodse volk tot de beloofde Messias. Maar vanaf het moment dat het werd getheoretiseerd in de conciliaire commissies, werd de oecumene geconfigureerd op een manier die in directe tegenstelling stond tot de leer die eerder door het Leergezag werd verwoord.

We hebben gedacht dat bepaalde *excessen* slechts een overdrijving waren van degenen die zich lieten meeslepen in het enthousiasme voor nieuwigheid; we geloofden oprecht dat het zien van Johannes Paulus II omringd door charmeur-genezers, boeddhistische monniken, imams, rabbijnen, protestantse herders en andere ketteren, het bewijs was van het vermogen van de Kerk om mensen samen te roepen om God om vrede te vragen, terwijl het gezaghebbende voorbeeld van deze actie een afwijkende opeenvolging van *pantheons* in gang zette die min of meer officieel waren, zelfs tot het punt waarop de bisschoppen het onreine idool van de pachamama op hun schouders droegen ... onder het voorwendsel een voorstelling van het heilige moederschap te zijn.

Wij weten dat, met een beroep op het gezegde in de Schrift *Want de letter doodt, maar de Geest maakt levend* (2 Kor. 3, 6), de progressieven en modernisten scherpzinnig wisten hoe ze dubbelzinnige uitdrukkingen konden verbergen in de conciliaire tek-

sten, die destijds voor de meesten onschuldig leken, maar die vandaag de dag in hun subversieve waarde worden geopenbaard. Het is de methode die wordt toegepast in het gebruik van de zinsnede *subsistit in*: een halve waarheid te zeggen niet zozeer is om de gesprekspartner niet te beledigen (ervan uitgaande dat het legaal is om de waarheid van God uit respect voor zijn scheepsel het zwijgen op te leggen), maar met de bedoeling om de *halve fout* te kunnen gebruiken, en die onmiddellijk zou worden weggenomen als zogezegd de hele waarheid zou worden verkondigd. Dus “*Ecclesia Christi subsistit in Ecclesia Catholica*” specificceert niet de identiteit van de twee, maar het voortbestaan van de ene in de andere en, ter wille van de consistentie, ook in andere kerken: hier is de opening voor interconfessionele vieringen, oecumenische gebeden en het onvermijdelijke einde van elke behoefte aan de Kerk in de heilsorde, in haar eenheid en in haar missionaire aard.

De hoop van de Toren van Babel kan niet opnieuw tot leven worden gewekt door een globalistisch plan dat als doel heeft de katholieke kerk af te schaffen, om haar te vervangen door een confederatie van afgodendienaren en ketters die verenigd zijn door het milieubewustzijn en de universele broederschap. Er kan geen broederschap zijn behalve in Christus, en alleen in Christus: *qui non est mecum, contra me est*.

Als de pachamama in een kerk zou kunnen worden aanbeden, dan hebben we dat te danken aan *Dignitatis Humanae*. Als we een geprotestantiseerde en soms zelfs heidense liturgie hebben, dan hebben we dat te danken aan de revolutionaire actie van Mgr. Annibale Bugnini en aan de postconciliaire hervormingen. Als de Verklaring van Abu Dhabi is ondertekend, dan zijn we dat aan *Nostra Aetate* verschuldigd. Als we op het punt zijn gekomen om besluiten te delegeren aan de bisschoppenconferenties ... dan zijn we dat te danken aan de *collegialiteit*, en aan de geactualiseerde versie ervan, de *synodaliteit*.

Het concilie werd gebruikt om de meest afwijkende doctrinaire ontsporingen, de meest gedurfd liturgische vernieuwingen en de meest gewetenloze misstanden te legitimeren, terwijl de Autoriteit zweeg. Dit concilie was zó verheven dat het werd gepresenteerd als de enige legitieme referentie voor katholieken, geestelijken en bisschoppen, die de doctrine die de Kerk altijd gezaghebbend had onderwezen, verduisterde en met een gevoel van minachting benadrukte, en de eeuwigdurende liturgie verbood die millennia lang het geloof van een ononderbroken rij van gelovigen, martelaren en heiligen had gevoed. Dit concilie is onder andere het enige gebleken dat zoveel interpretatieproblemen en tegenstrijdigheden heeft veroorzaakt m.b.t. het vorige Leergezag, terwijl er niet één ander concilie is – van het Concilie van Jeruzalem tot Vaticanum I – dat niet perfect in harmonie is met het hele Leergezag of dat zoveel interpretatie nodig heeft.

Ik beken het met sereniteit en zonder polemiek: ik was een van de vele mensen die, ondanks de verbijstering en angsten die vandaag de dag volstrekt legitiem zijn ge-

bleken, het gezag van de hiërarchie met onvoorwaardelijke gehoorzaamheid hebben vertrouwd. In werkelijkheid denk ik dat veel mensen, waaronder ikzelf, in eerste instantie niet hebben nagedacht over de mogelijkheid dat er een conflict zou kunnen ontstaan tussen gehoorzaamheid aan een orde van de hiërarchie en trouw aan de Kerk zelf. Wat deze onnatuurlijke, ja zelfs *perverse*, scheiding tussen de hiërarchie en de Kerk, tussen gehoorzaamheid en trouw, voelbaar maakte, was zeker dit meest recente Pontificaat.

...

Op 13 maart 2013 viel het masker van de samenzweerders, die eindelijk vrij waren van de hinderlijke aanwezigheid van Benedictus XVI en er schaamteloos trots op waren dat ze er eindelijk in geslaagd waren een kardinaal te bevorderen die hun idealen belichaamde, hun manier om de Kerk te revolutioneren, om de leer kneedbaar te maken, de moraal aan te passen ... En dit alles werd door de hoofdrolspelers van het complot zelf beschouwd als het logische gevolg en de voor de hand liggende toepassing van Vaticanum II, dat volgens hen was verzwakt door de kritiek van Benedictus XVI. Het grootste affront van dat pontificaat was het toestaan van de vereerde Tridentijnse Liturgie, waarvan de legitimiteit uiteindelijk werd erkend, waardoor vijftig jaar van haar onwettige verbanning werd ontkracht.

...

Als we niet inzien dat de wortels van de afwijkingen in de door het concilie vastgestelde principes liggen, zal het onmogelijk zijn om een remedie te vinden.

...

Deze operatie van intellectuele eerlijkheid vereist een grote nederigheid, in de eerste plaats door te erkennen dat we al tientallen jaren te goeder trouw in de fout worden geleid door mensen die, gevestigd in het gezag, niet wisten hoe ze de kudde van Christus moesten bewaken ... sommigen omwille van het rustig leven, sommigen vanwege te veel verplichtingen, sommigen uit gemakzucht, en tenslotte sommigen met kwade bedoelingen. Deze laatsten die de Kerk hebben verraden, moeten worden geïdentificeerd, terzijde worden geschoven, worden uitgenodigd om te amenderen. ... Zo handelt een ware Herder, die het welzijn van de schapen in het hart heeft en die zijn leven voor hen geeft; we hebben veel te veel huurlingen gehad en hebben nog steeds te veel huurlingen, voor wie de toestemming van de vijanden van Christus belangrijker is dan trouw aan Zijn Bruid.

...

Net zoals ik zestig jaar geleden eerlijk en sereen gehoorzaamde aan twijfelachtige bevelen, in de overtuiging dat ze de liefdevolle stem van de Kerk vertegenwoordigden, zo erken ik vandaag met evenveel sereniteit en eerlijkheid dat ik bedrogen ben. Als ik vandaag de dag *coherent* zou zijn door in dwaling te volharden, zou dat een ellendige keuze zijn, en zou ik medeplichtig zijn aan deze fraude.

...

+ *Carlo Maria Viganò*

Het machtigste wapen van de Ridder: het offer

Kennen wij eigenlijk wel de kracht van een offer dat we brengen? Vooral als dit gebeurt met de duurzame intentie om onszelf, als instrument in de handen van de Onbevleete, te verenigen met het lijden van Onze Lieve Heer en op die manier zielen te redden? Pater Kolbe heeft tijdens zijn leven diverse conferenties gehouden over de onverbreekbare band tussen het offer en de liefde, en ook heeft hij in diverse brieven hierover geschreven.

Hierna volgt de vertaling van een hoofdstuk uit een boek over Maria, de Onbevleete, van de hand van Pater Karl Stehlin, geestelijk directeur van de Militia Immaculatae, dat de kracht van het offer behandelt.

Het offer te verkiezen boven “zoetjes”

Zoals het goud gezuiverd wordt door het vuur, zo moet de liefde gezuiverd worden door het offer. Het offer van het Kruis heeft de wereld gered. Heel het leven van de Redder was slechts een voorbereiding op “Zijn uur”. Zo

is ook het hoogtepunt van het leven van de Ridder van de Onbevleete niet gelegen in de actie, niet in het gebed, zelfs niet in het uit gehoorzaamheid volbrengen van zijn plichten van staat, maar in het offer, in het geven van zichzelf; wat al zijn bezigheden moet doordringen, al zijn gebeden, en heel zijn gedrag. Dit offer van zichzelf wordt bekroond door het lijden.

“Het leven van de mens splitst zich op in drie gedeeltes: de voorbereiding tot het werk, het werk en het lijden. Hier in Niepokalanow zijn er die zich voorbereiden, anderen werken al, en een grijsaard, zoals degene die u hier voor zich ziet (Pater Kolbe zelf, opm. red.), is al onderweg naar de volgende etappe, die van het lijden. Het is via die drie etappes dat God ons tot zich trekt. Hoe meer een ziel zich met vurigheid heeft toegewijd aan God, hoe eerder zij gereed is voor de derde etappe, om haar liefde voor de Onbevleete te bezegelen met door de liefde gedragen lijden. Want niets verenigt ons meer met de Onbevleete en niets versterkt onze liefde zozeer als deze liefde verenigt met het lijden uit lief-

H. Maximiliaan Kolbe

de. Het is precies via deze weg van het lijden dat we ons ervan bewust kunnen worden of we haar werkelijk toebehoren zonder enig voorbehoud. Tijdens deze derde etappe van ons leven moeten we haar een grotere liefde betuigen, de liefde van een Ridder! En zodoende ook lijden, werken en sterven als een Ridder, en niet een doorsnee-dood sterven, maar, waarom niet, door een kogel in het hoofd, om onze liefde tot de Onbevleete te bezegelen; in de hoedanigheid van Ridder ons bloed tot de laatste druppel vergieten om de verovering van de gehele wereld door de Onbevleete te verhaasten. Dat is wat ik wens voor mezelf en ook voor u.” (Conferentie door Pater Kolbe van 28-08-1939)

“In het goddelijk licht moeten we begrijpen dat de ijver van de beginnelingen, de adelaarsvlucht van de ziel naar God, en de zoete aanwezigheid van Jezus weinig waarde hebben in Gods oog. Want dat alles zijn slechts “zoetjes” van de goede

God, buitengewone genaden, waarmee God de Vader ons tot Hem trekt door onze gevoelens te beroeren. God doet ons een weinig van Zijn zoetheid proeven, zodat we vrijwillig en vol vreugde de weg van de volmaaktheid inslaan. Maar deze ogenblikken hebben weinig verdiensten voor de eeuwigheid, want onze offers en onze inspanning ontbreken er. De liefde, deze “band van de volmaaktheid”, voedt zich slechts en wordt slechts verzadigd door het lijden, het offer en het kruis. We moeten God natuurlijk danken voor deze onschatbare genaden, die wegens onze armoede en zwakheid nodig waren tijdens deze eerste etappe van ons geestelijk leven. Maar als God deze troost van ons wegneemt en in plaats daarvan smartelijke kruisen en lijden stuurt, dan vermindert Zijn liefde voor ons niet in het minst. Onze liefde voor God vervolmaakt zich in het lijden, zoals het goud door het vuur wordt gezuiverd.” (Conferentie van 17-01-1937)

Welke offers kunnen wij de Onbevleete aanbieden?

“Bid en breng offers, want veel mensen gaan naar de hel, omdat er niemand is die voor hen bidt en zich voor hen opoffert.” Deze woorden van Onze Lieve Vrouw op 19 augustus 1917 te Fatima bevestigen en verhelderen de geloofswaarheid van de gemeenschap van de heiligen, die leert dat het heil van vele zielen afhangt van onze kleine gebeden, onze kleine offers en ons lijden. We begrijpen dus dat pater Kolbe er zoveel belang aan hecht:

“Om onze inspanningen voor het heil van de zielen te vergemakkelijken, staat God ons toe verschillende kruisen te dragen, die wel of niet van de wil van anderen afhangen of die uit hun goede of kwade wil voortkomen. Het is voor ons een immens veld om te ontginnen en een bron van ontelbare genaden. Onder deze kruisen zijn die, welke we door toedoen van anderen ontvangen, bijzonder nuttig. Met welke heilige hoop vragen we niet in het Onze Vader: “Vergeef ons onze schulden zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven”. Het is Onze Lieve Heer zelf die ons dit gebed heeft geleerd. Zo volstaat het dus dat wij anderen hun fouten, jegens ons begaan, vergeven, om recht te hebben op vergiffenis van onze beledigingen jegens God. Dit zou moeilijk zijn als wij niets hadden te vergeven, maar wat een geluk als wij in de loop van de dag (grote) beledigingen te vergeven zouden hebben. We moeten toegeven dat de menselijke natuur beeft alleen al bij

de gedachte aan lijden en vernedering, maar, in het licht van het geloof zijn ze zo belangrijk voor de zuivering van onze ziel, zo buitengewoon, want ze dragen bij aan een steeds intiemere vereniging met God, een krachtadiger gebed en een vurigere ijver voor het apostolaat.” (Brief aan Mugenzai no Sono van 1-12-1940)

Pater Kolbe was zo overtuigd van de doeltreffendheid van opgeofferd lijden, dat hij tegenover bezoekers die hij kreeg in Niepokalanow, verklaarde dat zijn meest belangrijke medewerkers de zieken waren: “Het ziekenhuis en de zieken die het herbergt, zie daar de belangrijkste dienstverlening aan de edities van de M.I., de dienstverlening die de het meeste opbrengt en die het meest productief is, want hij loopt over van verdiensten en alles wat er het nuttigst is voor de zaak van God. Hier is elke vorm van gehechtheid en persoonlijk initiatief uitgesloten, alles wat aan de mens een zekere voldoening en een kans op slagen geeft en zelfs (van de kant van anderen) de erkentelijkheid en de lof voor het tot stand gebrachte werk. Hier bestaan slechts lijden en de verdienste die eruit voortvloeit. Het ziekenhuis is de

enige dienstverlening in de stad van de Onbevleete die de meest zuivere en meest verheven opbrengst heeft.” (F.J. Grzybowski, Cierpienie w pojeciu o. Mksymiliana blz. 210)

Groot zijn in kleine dingen

Maar we moeten uitkijken dit wapen niet te idealiseren. Meestal bestaat het offer niet in een heldhaftige daad, aangrijpend en zichtbaar voor een ieder, zoals we ons voorstellen, zoals bijvoorbeeld een glorierijk martelaarschap waarover de mensen nog lang met bewondering spreken.

“Enkele dagen geleden, toen ik met de broeders van de missie sprak, waren er velen onder hen die zich bereid verklaarden in verre landen hun leven te geven voor de zaak van God. Als martelaar sterven voor het geloof in de missie is niet moeilijk, het is zelfs heel wat gemakkelijker dan ziek te zijn en langzaam verteerd te worden door het lijden van vele maanden en jaren, zonder de minste hoop op verbetering van de gezondheid. Het martelaarschap duurt relatief gezien maar kort; ziekte daarentegen sloop langzaam maar zeker het gestel en zo is het dat men geraakt tot een heldhaftigheid die een lange termijn omhelst. Als de ziekte door inspanningen de heldhaftigheid bereikt om uit vurige liefde tot God vrijwillig alles op te offeren, dan is het zonder twijfel dat hij met reuzepassen God nadert en dat hij zich op elk ogenblik door steeds sterker wordende liefdebanden aan Hem bindt. Gelukkig, ja, ik herhaal het, gelukkig een dergelijke ziel ...

De beste verstervingen zijn die welke uit de dagelijkse plichten voortkomen, die dus onafhankelijk zijn van onze wil, want de verstervingen die we onszelf opleggen, vleiën onze eigenliefde. Als er zich een gelegenheid tot ongeduld voordoet, dan moet men rustig deze tegenslag verdragen. Dat is de beste soort versterving, want niemand schenkt er aandacht aan en in de loop van een dag zijn dit soort gelegenheden vaak talrijk.” (Conferentie van 8-11-1936)

De H. Theresia van Lisieux placht te zeggen dat de heiligheid gelegen is in onbeduidende dingen, en zij gaf zelf daarvan het voorbeeld:

“Patrones van de missies! Hoe komt zij aan een dergelijke ‘competentie’ op het gebied van missies? Is zij wellicht missionaris geweest in vele heidense

H. Theresia v Lisieux

landen, heeft zij haar bloed vergoten als martelares? Niets van dat alles. Nooit heeft zij de drempel van haar klooster in Lisieux overschreden. Tijdens haar leven hier op aarde heeft zij nooit enig opzienbarend wonder verricht, maar zij heeft zich geheel en al opgeofferd in de grauwte van de dagelijkse somberheid. Wat belangrijk is, is niet wát wij doen, maar hōe we het doen, met welke intentie, en met welke graad van liefde. Welnu, wat was haar intentie? De Redder plezier doen, uit liefde haar dagelijkse kruisjes dragen, werken uit liefde, leven uit liefde, een klein kind zijn dat het hart van haar vader en moeder wint door kleine liefdesbetuigingen. Iedereen kan en moet een dergelijke missionaris zijn.” (Manuscript “La patronne de toutes missions” blz. 211)

Door het offer naar een steeds grotere liefde!

De liefde bewijst zich enkel door het offer. En hoe meer iemand van God houdt, hoe meer hij een Ridder van de Onbevleete is, hoe meer hij wenst offers te doen, hoe meer hij ook wil lijden met de gekruisigde Verlosser en gekruisigd wil worden met Hem.

“Laten we het niet vergeten: de liefde leeft en voedt zich met offers. Brengen we dank aan de Onbevleete als we de innerlijke vrede bezitten, als we vertroosting van de liefde ge-

nieten, maar vergeten we niet dat dit alles, alhoewel het goed en mooi is, niet de essentie van de liefde vormt, dat deze kan bestaan zonder al deze gevoelens en dat dán slechts de liefde volmaakt is. Zijn hoogtepunt is de staat, waarin de Verlosser heeft gebeden op het kruis: “Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?” Zonder offer geen liefde. Versterving van de zinnen – dat wil zeggen van het zicht, de smaak, het gehoor – maar vóór alles de versterving van het verstand en van de wil door de heilige gehoorzaamheid. Zoals de liefde die de Onbevleete in vuur en vlam zet, zoals haar liefde tot de goedheid van God en tot het H. Hart, zo ook moet deze liefde eveneens ons aangrijpen en ons doordringen en dan zullen wij de behoefte ervaren om offers te brengen voor de zielen. Dan wil de ziel alsmaar vernieuwde en steeds intensere bewijzen van zijn liefde geven, en deze bewijzen zijn precies niets anders dan offers. Zo wens ik allen en mezelf zoveel mogelijk offers toe. (Brief aan Mugenzai no sono van 9-04-1933)

Wat is het leven toch kort en wat gaat de tijd snel voorbij! Verkopen we het, of liever, geven we het, offeren we het op, en wel zo duur mogelijk. Hoe meer men lijdt, hoe meer het waard is, want na de dood kan men niet meer lijden – de tijd waarin we onze liefde kunnen bewijzen is kort, en we leven maar één keer!” (Brief aan de Broeders van Lvov van 17-03-1933)

Bron: Pater Karl Stehlin, *L’Immaculée notre idéal*, Kolbe Publications 2016, vertaling van hoofdstuk 3

Marielle Verbeek

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Juli:

Voor de terugkeer van de bedienaars van de Kerk naar de Traditie!

Augustus:

Voor de terugkeer van onze afvallige maatschappij naar Christus Koning!

Onze Lieve Vrouw's beste bewijs: Bernadette deel 2

Beste Kruisvaarders,

Gaan we nog terug?

Wat als papa heeft gezegd dat je niet mag? Maar je hebt voordien aan die Mooie Dame van de Hemel beloofd 14 opeenvolgende dagen te komen? Met die vraag trekt Bernadette Soubirous op 22 februari 1858 naar de Savy-molen van de stoere Antoine

Nicolau. Daar wacht Eerwaarde Pomian, de aalmoezenier (priester voor een zustergemeenschap) van het Hospice (verzorgingstehuis) van Lourdes, op haar. Hij zegt: "Niemand heeft het recht je te verbieden daar heen te gaan!" Papa François ziet het in. Hij had te veel schrik van de politiecommissaris.

Nog dezelfde dag vergadert de gemeenteraad van Lourdes. De burgemeester en wethouders (schepenen) kijken na of ze een wet vinden om Bernadette van de Grot van Massabielle weg te houden. En? Die vinden ze niet!

Voor mij ... alleen!

Vroege ochtend, dinsdag 23 februari, Grot Massabielle. Ja: ze is er weer: Bernadette. En zij niet alleen. 150 mensen. Voor het eerst een heel aantal chique heren. Daaronder een man die gisteravond nog zocht of er een wet tegen Bernadette was: gemeenteraadslid Dufo. Dan Dokter Dozous. Hij staat verwonderd: "Wat houdt

Bernadette de hand dicht bij die vlam! Waarom schreeuwt ze het niet uit van de pijn?" En ook belastingontvanger Jean-Baptiste Estrade: "Ik zal Pastoor Peyramale alles vertellen!"

Komt de Mooie Dame? Ja! Blijft ze lang? Ja! Eén uur lang is Bernadette als betoverd door de verschijning! "En?? Wat heeft de Mooie Dame gezegd??" Vooral dames zijn het die zich op Bernadette storten. Ze moeten het weten! Ze volgen Bernadette tot in het armzalige "Cachot". "Hier een appel: vertel!" Bernadette: "Nee! Ik hoef die appel niet!" Hoeveel de nieuwsgierige dames ook proberen: Bernadette lost niets! Ze kan zwijgen! Later zegt ze: "De Dame sprak stil. Ik begreep dat wat ze dan zegt, voor mij alléén is. Dat blijft tussen ons! Geheim!"

Nu wordt het héél ernstig!

Vrijdag 24 februari. Langs de Gave staan al 300 mensen te wachten. Bernadette is er. En de Verschijning ook. En Bernadette praat zichtbaar. Maar niet hoorbaar. Ze knikt. Ze schudt het hoofd. Ze glimlacht ongelooflijk zacht en zalig. Maar dan ... Bernadettes gezicht wordt ineens vervuld met een uitdrukking van groot verdriet! Ineens werpt ze zich neer! Met het gezicht op de aarde! Haar tante Lucile slaakt een kreet van verschrikking en valt flauw! Bernadette draait zich nu om naar haar: "Tante, doet u dat toch niet! Door al dat gedoe is de verschijning afgelopen! Wil zo goed zijn bij volgende verschijningen niet meer in mijn buurt te staan!"

En nu? Mogen we deze keer weten wat de Dame heeft gezegd? Terug thuis in Lourdes wacht iemand op Bernadette: Eerwaarde Pène. Hij mag het weten. “Ze (de Mooie Dame) zei: “Boete! Beking! Bid tot God voor de zondaars! Kus de grond als boetedoening voor de zondaars!” En dat deed ik dus. En toen werd alles onderbroken. Door mijn tante. Ik was vervuld van verdriet. Omdat over die Mooie Dame ook zo’n diep verdriet kwam. De zondaars ...”

Moddersmoel. De dag dat Lourdes ... Lourdes wordt!

Donderdag 25 februari. Negende verschijning. 350 mensen. Wat zien zij? Bernadette dóet het weer! Op de knieën lopen! De grond kussen! Ze gaat gewoon met de boetedoeningen

van de vorige dag verder. Dan loopt ze naar de Gave. En weer terug tot vóór de grot. Nu buigt ze zich diep. De grond daar is zeer vochtig. Modderig, zelfs. En wat doet Bernadette dan? Ze kijkt naar de Verschijning. En begint daarna met haar handen in de modder te graven. Dan drinkt ze ook nog van het modderwater! En smeert ze er haar gezicht mee in! Nog niet genoeg: Bernadette gaat nu van kruiden eten, die op die plek groeien. En dan is de verschijning voorbij.

Tante Bernade stapt vooruit. Ze doet wat ze kan om de modder uit Bernadette’s gezicht te vegen. En de mensen? De gelovigen: ontgoocheld! “Anders zag ze er zo hemels mooi uit ... En nu: een moddersmoel!” De Geloofsvijanden: héél tevreden! “Zie je wel: nu ziet iedereen dat die Bernadette geschift (gek) is!” Ze vieren feest!

En Bernadette zelf? Maakt zich geen zorgen! Eerwaarde Pène en Meneer Estrade vragen haar uitleg. Zij: “Die daar (= de Mooie Dame) vroeg aan mij me te wassen in de bron. Ik zag er geen. Dus liep ik daarvoor naar de rivier Gave. Maar “ze” gaf mij teken met haar vinger dat ik dat vóór de rots moest doen. Ik vond daar geen bron. Alleen modder. En dus groef ik daar met mijn hand. Tot ik modderwater had. En ik dronk ervan en waste mij ermee. Omdat “ze” het mij vroeg. En de kruiden? Dat vroeg ze mij ook.” – “Weet je niet dat de mensen je voor een gestoorde houden?” Bernadette: “Dat kan me niet schelen. Ik móest dat doen! Voor de zondaars!”

Die middag komen er nog weinig mensen naar de Grot van Massabielle. Maar die die wél komen zijn ijverig: ze graven de bron nog verder uit: helder water! Het duurt niet lang: daar komen er met flessen aangelopen! Lourdes-water scheppen! En ervan drinken. Voor de eerste keer ooit!

Procureur Terreur

Net is papa Soubroux naar de markt. Klop-klop! “Bernadette: meekomen! Je wordt door de keizerlijke procureur [een onderzoeksrechter] gedagvaard [je moet voor hem verschijnen]!” Bernadette en mama Louise worden meegenomen! Procureur Vital Dutour laat ze halen. Mama wil daar niet alléén als vrouwen voor de onderzoeksrechter staan. Ze roept haar neef, Mr. Sajous (“Sazjoe”). Hij laat zijn houweel vallen, trekt zijn werkkleding uit en zijn zondagse pak aan en gaat mee. Om als man de twee dametjes ridderlijk te beschermen. Echtgenote Sajous gaat met haar man mee.

Aankomst. Bevel van de procureur: “Alleen Bernadette en moeder mogen hier binnen!” Sajous: “Ik heb beloofd deze mensen bij te staan!” – “Geen zorg! Ze zullen na het verhoor weer vrijgelaten worden!” De Sajous kunnen niet naar binnen, maar staan wel buiten paraat.

Louise en dochter Bernadette moeten voor de bureautafel staan. De procureur ondervraagt hen. Helemaal in de stijl van commissaris Jacomet. Even “gezellig”. In de stijl van: “Tegen de commissaris heb je dit gezegd,

en tegen mij zegt je nu ...” En weer is Bernadette niet op haar mondje gevallen: “Nee, meneer! Dat heb ik niet gezegd!” – “Zeker wél.” – “Zeker níet!”

Twee dingen wil de procureur. Het eerste: “Krijg je daar geld voor van de mensen? Of andere geschenken?” – “Natuurlijk niet!” En dan: “Je moet me beloven nooit meer naar die grot terug te gaan!” Bernadette: “Dat kán ik niet beloven!”

Na twee uur folteren komt de procureur met een nieuw drukmiddel. Hij laat de bel rinkelen om zijn eigen echtgenote te laten komen. Dan zegt Dutour: “Vrouw, haal snel de commissaris! Laat deze twee de ge-

vangenis in gooien!” Mama Louise’s zenuwen begeven het: ze begint luid te snikken: “O nee! Geen gevangenis! Hoe erg was het toen ze mijn man na een valse beschuldiging hebben opgesloten!” [Overigens: rechtzetting van foutje in vorig nummer: mama Louise was thuis bij Casterots niet de jongste, maar de tweede oudste dochter.]

Dutour krijgt weer hoop! Hij laat zijn vrouw twee stoelen halen: “Neemt u plaats!” Mama Louise gaat zitten. Bernadette niet! “Nee, dank u. We zouden ze alleen maar vuil maken.”

Intussen vertellen de Sajous aan de mensen van Lourdes: “Die procureur pest die twee arme vrouwtjes nu al twee volle uren! Ze hebben niets misdaan! Die vent heeft het recht niet!” Vrij snel stroomt er volk voor de deur van de procureur. Tumult! Opstoot! Het volk begint op de deur te kloppen en te schreeuwen: “Laat die onschuldige dames los!”

Binnen “geeft” de procureur “nog méér gas”: “Beloof dat je nooit meer naar die grot gaat!” Maar ... Bernadette buigt niet! En de commissaris komt niet. Waarschijnlijk was dit gewoon terreur van de procureur (om hun schrik aan te doen). Procureur Dutour gaat even zijn bureau uit. Na een tijdje komt hij terug: “Morgen gaan we verder! Voor vandaag kunnen jullie gaan!”

Opluchting! Voor Bernadette en mama Louise! De Sajous nemen ze mee naar het café tegenover de procureur. Ze krijgen een glas witte wijn

om op adem te komen. De mensen stellen vragen. De twee bevrijde ondervraagden vertellen. Bernadette vraagt nu zelf: “Als je nu niet goed kan schrijven, is het dan normaal dat je dan in plaats van woorden, kruisjes opschrijft? De procureur schreef alleen maar kruisjes!” En werkelijk: de procureur gooit al zijn notities weg! Over het verhoor laat hij niets op papier staan. Maar hij schrijft wel iets anders op: “Bernadette is van armzalige komaf. Haar vader werd in 1857 opgesloten op beschuldiging van een behoorlijk grote diefstal. Zijn vrouw is niet beter. Het is bekend dat ze zich aan dronkenschap te buiten gaat!”

O ja? Dat vader Soubirous ten onrechte werd opgesloten, “vergeet” de procureur er bij te schrijven. Dat mama alleen een glas witte wijn heeft

gedronken, gebruikt “Procureur Terreureur” om haar nu als bezopen te willen beschrijven. Schurk!

Nog eens de wereldlijke overheid. “Hou mij maar stevig vast!”

Zaterdag 27 februari. Bernadette is er. Tussen de 800 en de 1000 mensen zijn er. De Dame is er ook. En welk nieuws? Bernadette zegt er niets over. Nooit.

Zondag 28 februari. De massa is gegroeid naar 1150 mensen. Ze zien hoe Bernadette de grond kust en zich op haar knieën voortbeweegt. Als boetedoening. Maar wat Onze Lieve Vrouw heeft gezegd? We weten het niet.

Bernadette gaat zoals bijna iedereen naar de zondagsmis. Na afloop staat een bronwachter (een soort politieagent) op haar te wachten bij de uitgang. Hij grijpt haar bij de arm: “Meekomen!” En hoe voelt Bernadette zich? Ze begint het bijna grappig te vinden! Ze lacht: “Jaja, houd u mij maar stevig vast, anders ga ik er vandoor!”

En wie van de overheid voelt zich nu weer geroepen het onschuldige meisje te pijnigen? Een rechter: Ribes. Dezelfde sport als bij de commissaris en de procureur. “Beloof dat je nooit meer naar de grot gaat!” Bernadette is niet dom: ze weet dat die mannen daartoe geen recht hebben en haar gewoon bang willen maken. Ze trapt er niet in!

Een drukke zondag: die middag komt ook nog de directeur van de middelbare school langs, Mr. Clarens. Ook hij wil alles weten. Hij schrijft alles op en stuurt het naar weer een hoge man bij de overheid: prefect (bestuurder) van Tarbes, Oscar Massy.

En zo wordt Lourdes ... Lourdes. Zoals we het kennen.

Al in de nacht van zondag op maandag stromen de oevers van de Gave vol. Met mensen. Nu zijn het er al 1500. Onder hen is er voor het eerst een priester: de jonge Antoine Désirat.

Maar ... iemand anders “steelt de show”! In oktober 1856 was jonge moeder Cathérine Latapie in een boom geklommen. En eruit gevallen! Op haar rechterhand! Die staat van dan af krom en stijf! Ze kan nauwelijks haar huishoudelijk werk doen. Nu heeft Cathérine haar twee kindertjes al om 3 uur ‘s nachts gewekt: “We gaan naar Lourdes!” Cathérine komt bij de grot Massabielle aan, knielt neer, kust de grond en bidt. Dan dompelt ze haar stijve hand in

de dunne straal modderwater. Die bron, die de Mooie Dame drie dagen voordien aan Bernadette heeft aangewezen. En kijk: Cathérine Latapie's verstijfde, kromme vingers worden weer beweeglijk en recht! Vol vreugde snelt Cathérine met haar kinderen weer naar huis in Loubajac. En nog dezelfde avond ... bevalt ze van een zontje: Jean-Baptiste. Die jongen zal in 1882 priester gewijd worden!

De genezing van Cathérine Latapie is het eerste wat door de bisschop van Tarbes, Mgr. Laurence, erkent wordt als wonder. En het zal niet het laatste zijn!

In dezelfde dagen: mijnwerker Louis Bourriette. In 1839 was de goede man aan het werk in een steengroeve. En dan ... ontplofte er iets onder de grond! Doden! En Louis? Rechteroog zó zwaar gewond, dat hij niet meer kan zien! Maar Louis heeft van de bron in Lourdes gehoord: "Kan iemand mij een fles met water van daar bezorgen?" En ja: een goede ziel haalt het hem. Van zodra Louis de fles in handen heeft, smeekt hij Onze Lieve Vrouw om hulp: "Sta me toch bij ...". Dan wast hij het gewonde

oog met Lourdes-water. Verschillende keren. En daarna? Je raad het: Louis Bourriette kan weer zien! Dokter Douzous onderzoekt hem: "Zo goed als vroeger!" Het is het tweede wonder! En het gaat maar door! Lourdes wordt mirakelstad 1 op de planeet aarde!

De geestelijke overheid. Donder en bliksem

Het valt zelfs hém op. Dat de vroomheid in zijn parochie enorm is toegenomen sinds de verschijningen in de grot van Massabielle. Zeer veel méér mensen gaan naar Heilige Mis, Lof en Biecht. We hebben het over de pastoor van Lourdes: Dominique

Peyramale. Tot nu toe heeft hij zijn priesters verboden naar de grot te gaan: “Als het niet echt is, maken we ons belachelijk! Waarschijnlijk wil dat grietje alleen maar aandacht trekken”. Maar de pastoor heeft “dat grietje” nooit van dichtbij gezien of gesproken. Dat wordt anders!

Welnu: op dinsdag 2 februari heeft de Verschijning nu net voor hém een boodschap! Maar wie komt het hem vertellen? Onmiddellijk ná de verschijning wordt Bernadette door een aantal van de 1650 aanwezigen bestormd: “Wat zei ze? Wat zei ze?” Deze keer geeft Bernadette heel snel antwoord: “Ik moet de priesters gaan zeggen dat ze hierheen moeten komen. In processie”. Als een pijl uit een boog schiet een aantal dames naar de pastorie en de rennende dames vertellen aan de pastoor: “Overmorgen, donderdag zal de laatste verschijning zijn! Het is de laatste van de dagen waarvoor de Mooie Dame Bernadette heeft gevraagd naar de grot te komen!

Er zal die dag een fantastisch wonder gebeuren! De H. Maagd wil dat u en alle priesters in processie naar de grot trekken!” Tja. Dat laatste klopt. Maar dat daarvoor is hun eigen uitvinding. En Pastoor Peyramal heeft geen zin zich door een onzekere verschijning te laten bevelen, nog minder door een zwerm hijgende dames en al helemaal niet om hop-hop binnen de twee dagen een processie op touw te zetten! Zijn explosief karakter krijgt nu even te veel: hij dondert die zenuwachtige dames van zijn pastorie af!

Maar nu heeft Bernadette hem nog niets gezegd. En ze móet! Net terwijl de pastoor over zijn toeren is! Bernadette is weer slim: ze gaat niet direct naar hem. Eerst naar Eerwaarde Pomian. Die: “Je zal het hem toch zélf moeten zeggen”. Nu neemt Bernadette haar beide tantes mee. En dan staan ze vóór de pastoor. Die net de zenuwachtige zwerm heeft verjaagd. Terwijl nog “damp uit zijn oren” komt!

En kijk: de pastoor begint het gesprek zélf! “Ben jij het die naar de grot gaat?? – Ja, Meneer Pastoor. – En je zegt dat je de H. Maagd ziet? – Dat heb ik niet gezegd. – Wie is het dan? – Dat weet ik niet! – Nu lieg je! De krant schrijft dat al diegenen die achter jou aan lopen zeggen dat het Onze Lieve Vrouw is! Wat zie je misschien? – Iets wat op een dame lijkt. – Iets?? – Meneer Pastoor, ze vraagt dat men in processie naar de grot moge komen. – Leugens! Als die verschijning van de goede kant zou zijn, zou ze zo geen domheden vragen. Processies toelaten is iets wat de bisschop moet doen. Tegen donderdag, zeg je? – Dat weet ik niet.” Nu richt de pastoor zich aan de tantes: “Verdwij, parkeer die kleine op school en laat haar niet meer naar die grot gaan! Laat dat gedoe nu eindelijk ophouden!”

En dus vertrekken de drie. Maar dan schiet Bernadette iets te binnen: “Ik ben hem vergeten te zeggen dat de Dame heeft gevraagd een kapel te bouwen!” De tantes bibberen echter van de schrik: “Ik ga daar niet nog eens heen!”

De volgende morgen, al om 7 uur, gaat Bernadette terug naar de pastorie. Deze keer met Dominique Cazenave, zus van de werkgever van haar papa. Niet alleen de pastoor is er, maar ook de kapelaans en Eerwaarde Pomian. De sfeer is onherkenbaar: allen zijn rustig en vriendelijk! En Bernadette is duidelijk: de Dame wil een kapel. Pastoor Peyramale: “Vraag die dame eerst maar dat ze eindelijk haar naam zegt”.

De volgende dag. 3 Maart, 7 uur ‘s morgens. 3000 mensen. Bijna onmogelijk voor zoveel mensen om in het valleitje te passen! En de Dame? Verschijnt niet. Maar op de terugweg van de school voelt Bernadette zich als naar de grot gezogen! De Dame is er! Bernadette: “Meneer Pastoor wil uw naam kennen ...” De Dame: glimlacht. Dan: “Ik wil een kapel.” Bernadette bericht alles aan de pastoor. Pastoor Peyramal: “Glimlachte ze? Ik denk dat ze je uitlacht! Als ze een kapel wil, moet ze maar eens die Rozenstruik bij de grot doen bloeien. Nu! Midden in de winter!”

De grote mannen van Kerk en maatschappij

Het is alsof het zo moest zijn: een onschuldige, jonge heilige wordt gepest. Vooral door mannen van de overheid. Van de wereldlijke: drie onrechtvaardige verhoren, bedreigingen, verboden. Maar zelfs van de kerkelijke. Dat Pastoor Peyramal eerst wil zien of de Verschijning van de Hemel is, is normaal. Maar hij moest niet onredelijk worden. Brullen. Rare eisen stellen. Verbieden, wat hij niet verbieden mag.

Nu nog meer, leven we in een tijd waarin de overheid zich niet veel van Onze Lieve Heer aantrekt. Zijn weldoende Wet niet aanneemt. Het mensen zelfs nog onnodig moeilijk maakt, die er wél naar willen leven. Of hun zelfs vervolgt.

En de mannen van de Kerk? De meerderheid van de bisschoppen is slap wanneer Kerk, geloof en gelovigen worden aangevallen. En zelfs gebeurt het, dat ze priesters en gelovigen die doen wat de Kerk altijd deed (= de Traditie), veroordelen en het leven moeilijk maken.

We hebben weer ridderlijke leiders nodig, in dienst van Christus-Koning. Heilige, wijze, dappere priesters, bisschoppen en paus. Terug naar de Traditie! En gelovige, dappere leiders in de overheid, de pers, het onderwijs en de media. Daarvoor bidden en offeren we deze zomer. Jezus, Uw Rijk kome! Onze Lieve Vrouw van Lourdes en H. Bernadette bid voor ons en voor nieuwe leiders naar Jezus' Hart!

Pater Koenraad Huysegems

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van april en mei?

	<i>apr.</i>	<i>mei.</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	13	26
Dagelijkse Toewijding	483	719
H. Mis	124	202
H. Communie	107	69
Geestelijke Communie	308	440
Offers	474	1.041
Tientjes	1.480	3.183 !
Bezoek aan het Allerheiligste	35	42
Meditatie	103	316
Goed Voorbeeld	303	622
Puntje	300	408

André De Thaye

Een held van veertien jaar

André als kleine jongen

Als je graag wilt weten, waar André vandaan komt, moet je de kaart van België maar eens voor je leggen. Helemaal onderaan vind je de provincie Henegouwen. Zoek nu de stad Charleroi en je bent er heel dichtbij. In een mooi dorpje met een moeilijk uit te spreken naam, namelijk Jumet Gohyssart, werd André 17 maart 1912 geboren.

Op de feestdag van de H. Jozef werd André door het H. Doopsel een vriendje van Onze Lieve Heer. Dat zou hij voortaan zijn hele leven blijven.

Moeder was erg blij met haar jongen. De eerste maanden van zijn leven gingen grotendeels voorbij met slapen. Geen wonder dat hij na een half jaar een stevige, gezonde baby was geworden, met blozende appelwangen en schitterend heldere ogen. Hij was één en al leven en beweging!

Toen hij ongeveer acht maanden oud was, begon hij zijn eerste tochten door de kamer. Niet lopend, als een fatsoenlijk mens, maar kruipend op handen en voeten! Na veel vallen en opstaan slaagt hij er eindelijk in op zijn korte beentjes de kamer over te steken. Hij klautert op tafels en stoelen. Daar zat hij dan vaak te babbelen, al zwaaiend met armpjes en beentjes, dat iedereen er mee lachen moest.

Langzaamaan groeide hij op tot een flink en dapper jongetje. Albert, de broer van André, was een jaar ouder. Toen “grote” broer naar de school van de broeders mocht, was André niet weinig jaloers op hem. Hij wilde ook naar de “grote” school. Maar hij was pas vijf jaar. Daarom vonden vader en moeder hem nog veel te jong. Maar André dacht er anders over.

Op een goeie morgen stapt hij dapper naar de broederschool, waar hij heel netjes vraagt naar Broeder-directeur. Een goede broeder heeft schik in het leuke baasje en brengt hem naar de hoogste klas. “Ik zou ook graag op school komen, Broeder-directeur. Ik kan al heel goed leren.”

En waarachtig het lukt. André mag komen. De Broeders hebben er nooit spijt van gehad. Hij leerde als de beste. Vooral sommetjes maken, deed hij heel graag.

André was een ventje waar een wil in zat. Maar zijn verstand was nog maar heel klein. Daarom wilde hij wel eens dingen, die niet goed waren. Als hij zijn zinnetje niet kreeg, was hij niet gemakkelijk. Dan werd hij verschrikkelijk boos. Als een lompe jongen trapte hij tegen de deuren. Hij schreeuwde of hij vermoord werd. Lieve woordjes of dreigementen hielpen niet. Alleen als moeder net deed, of ze heel veel verdriet van haar jongetje had, werd hij kalm en rustig. Gelukkig kwamen zulke ondeugende buien niet heel dikwijls voor. Daarvoor was André's hart te goed.

Zijn broer Albert was dikwijls ziek. Dat vond André erg vervelend. Hij wilde hem gauw even sterk en gezond maken als hijzelf was. Verschillende jaren lang bewaarde hij daarom de lekkerste hapjes voor zijn zieke broer ... Hij wist Albert over te halen ze aan te nemen.

Van zijn moeder hield hij buitengewoon veel. Eens was er een vriendin bij moeder op bezoek. Ze zaten samen te praten over de grootmoeder van André. Dat was toch zo'n goede en brave vrouw. André hoorde het. Plots springt hij bij moeder op de schoot. "O mama, grootmoeder kan onmogelijk beter zijn dan u." "En als je straf krijgt, André?" vraagt moeder. "Ik hou altijd van u. Ook als ik straf krijg. Als u boos bent, dan heb ik het verdiend. Dan bent u toch nog mijn lieve moeder!"

Oktober 1919 verhuisden ze naar Dampremy. André ging nu naar school

te Charleroi bij de Broeders van de Christelijke scholen. Dadelijk was hij de vriend van onderwijzers en leerlingen. In de klas deed hij goed zijn best. Bij het spel was hij een van de eersten.

Op een keer komt hij thuis met een slecht rapport. Moeder is daar helemaal niet tevreden over. Ze gaat dadelijk naar school vragen, hoe dat komt. Daar hoort ze het. De deugniet heeft te veel getold.

De volgende dag was er een feestje bij zijn grootouders. Het was daar ook juist kermis. De kinderen komen vader wat centen vragen voor de draaimolen en de schommel. Allen krijgen wat, behalve André. "André, voor jou heb ik niets. Je hebt niet gewerkt!" zegt vader kortaf. Maar kleine zus en grote broer, neefjes en nichtjes vinden dat te erg. Zij zouden wél pret hebben en André niet! Dadelijk gaat er een rond. En André heeft nog meer dan één van de anderen. André was zelf altijd vrolijk en opgewekt. Hij kon ook niet zien dat iemand anders niet blij was.

Grootvader was gek met hem en André niet minder met opa. Hij wist

dat de oude man graag kaart speelde. Wat doet hij nu? Wanneer hij een middag vrij heeft, rent hij naar grootvader, de boekentas vaak nog onder de arm. En plezier dat ze hadden! Grootvader vertelde, hoe hard hij had moeten werken in zijn leven. Onder het kaarten maakte André grappen. Hij speelde voor kunstenaar. En de oude man lachte, dat hij schokte. Zijn kleine vriend ging 's avonds tevreden naar huis, omdat hij weer iemand blij had gemaakt. Thuis was hij net eender. Grappen en nog eens grappen! Lachen moesten ze om hem!

Op een zondag wilde de familie een autotochtje maken. Fijn paasweer was het. Ze gingen zich wat aankleden. Allen waren klaar, maar André verscheen maar niet. Eindelijk kwam hij ook naar beneden. Hij zag er piekfijn uit. Maar wat is dat? Zijn korte benen

steken in een paar versleten laarzen van vader. Een andere keer verschijnt hij met moeders hoed op of in een jurk van zijn zus.

Honden nadoen kon hij wat echt! Moeder liet zich daarmee vaak beetnemen onder haar werk. Ineens schrikt moeder op. Ze kijkt angstig rond om dat blaffend hondje de kamer uit te jagen. Plots hoort ze een schaterende lach.

Zijn zusje zo'n beetje plagen, daar hield hij ook wel van. Kleine zus heeft haar schoolbordje vol getekend met allerlei deftige dametjes. Even moet ze weg. Maar wat ziet ze, als ze weer terugkomt. Haar dametjes hebben ondertussen een grote snor gekregen of een rokende pijp in de mond gestoken. Stiekem staat de dader te genieten van zijn leuke grap.

Hij wist precies hoe vader deed, als hij thuiskwam. Zijn goede moeder ontdekte dat wel eens. Druk rammelt hij aan de deur, hoest diep en schuifelt met de voeten. Moeder komt al naar voren. Als ze de deur opent, vindt ze haar jongen in de wolken, dat hij haar zo mooi te pakken heeft.

Eens las hij in een boek, dat het gezond was, zomers zijn haren kort te laten knippen. Dat is een idee! Hij stapt naar de kapper en laat zich helemaal kaal knippen. Thuis schokken ze van het lachen als ze zijn kale knikker zien. "Hoe zal hij er dat op school afbrengen?" denken ze. Wanneer hij thuiskomt, vraagt men: "Nou, André, hebben ze je fijn uitgelachen?" "Nou

en of! De Broeders en de jongens. Al-
lemaal gingen ze rondom me staan.
Gelachen dat ze hebben! Gelachen!”
“En wat heb jij gedaan?” “Ik? Wel,
ook gelachen! Zo hard ik kon!”

Als er thuis een feestje was, dan was
hij het middelpunt van de pret. Hij
speelde komiek. Hij zong zo vals, dat
iedereen de handen aan de oren hield.
Hij droeg voor, al was hij vergeten,
wat hij zeggen moest. Als allen maar
vrolijk waren, was André gelukkig.

André was een grapjas, maar een van
een goed soort. Nooit liet hij zich ver-
leiden tot gemene streken of akelige
plagerijen. Daar was zijn hart te goed
voor.

André gaat verder leren.

In oktober 1922 ging André naar de
school van de Paters Jezuïeten om ver-
der te studeren. In het begin was alles
nog heel vreemd tussen al die nieuwe
jongens. Gelukkig ging zijn broer met
hem mee. Al gauw had hij een hele-
boel vrienden. De jongens werden tot
hem getrokken. Zijn opgewekte vrien-
delijkheid was niet te weerstaan.

Bidden deed hij als een engel. Recht-
op, de handen eerbiedig samen zat
hij in de kapel, zijn ogen strak naar
het tabernakel, waar zijn beste Vriend
woonde achter het gouden deurtje. Hij
voelde zich als een goed kind van God
en van zijn moeder Maria. Simpel en
eenvoudig praatte hij met Jezus, als
een kind met vader en moeder. Wan-
neer hij bad, bad hij met heel zijn on-
schuldige ziel.

Zijn klas was verdeeld in twee partij-
en en elke partij had haar eigen aan-
voerder. Het ging erom welke helft de
meeste punten zou halen bij het moei-
lijke Latijn. Dikwijls werd André als
aanvoerder gekozen. In de klas en op
de speelplaats spoorde hij zijn mannen
dan aan om de lessen goed te leren.
Als zijn partij won, was hij in de glo-
rie.

Zijn schriften waren keurig in orde,
van het begin tot het eind. Op elke
eerste bladzijde stond een mooie op-
dracht. Fijne rechte lijntjes en hier en
daar een leuke tekening, als het te pas
kwam. Tekenen kon hij, als een jon-
ge kunstenaar. Een hele verzameling
tekeningen met Oost-Indische inkt
is nog van hem bewaard. Met enkele
rake strepen tekende hij zijn leraars
uit.

Nu moet je niet denken, dat er aan
André nooit iets mankeerde. Hij
schoot wel eens met propjes. Soms
gingen zijn grappige tekeningen al
rond onder de les. Zo nu en dan zaten
de jongens rondom hem te giechelen

om een of ander guitig gezegde. Maar een enkele blik of gebaar van de leraar was voldoende om hem weer bij de les te halen.

Was hij in de klas een voorbeeld, ook bij het spel stond hij vooraan. Na zijn huiswerk, was hij voor een partijtje voetbal altijd te vinden. Als André in de goal stond, was zijn groep gerust. Hij stond nooit stil en volgde al de bewegingen van de tegenpartij. Hij vuurde zijn jongens aan met allerlei uitroepen: “Toe Jan, die is voor jou!”, “Schieten, Louis!”, “Terug, terug Leo!” Als het rusten was, sprong hij vaak op een te hoge fiets en karde het hobbelige veld over. Zijn spel bleef altijd eerlijk. Bezeerde zich iemand, dan was hij dadelijk vol belangstelling voor de gewonde.

Zo behendig hij was op het speelterrein, zo handig was hij in allerlei knutselwerk. Was de radio thuis stuk. André wist er gewoonlijk wel raad op. Vader had er pret in en zei meermalen zacht tegen moeder: “Die jongen kan nu van alles. Hij kan worden wat hij wil, maar het zou jammer zijn als hij geen ingenieur werd.” Vader was zelf ook ingenieur aan een steenkolenmijn.

Zich vervelen! Dat kende André niet! Daar had hij gewoonweg geen tijd voor! Hij had het altijd veel te druk! Hij studeerde, speelde, timmerde, soldeerde, maakte foto's enz. Hij paste en prutste net zolang, totdat zijn eigen gemaakte machientjes werkten.

Ook Onze Lieve Heer werd niet vergeten. Neen, hoor! Hij was gewend elke

dag naar de H. Mis en te Communie te gaan. Vooral in de kerk, daar mocht iedereen hem zien. Zijn ogen eerbiedig neergeslagen, zijn handen vroom gevouwen ging hij naar de Communiebank. Wanneer men hem dan zag terugkeren met Jezus in zijn hart, was het net of er iets van de heilige vreugde door zijn gezicht naar buiten straalde. In de dagelijkse H. Communie vond hij de kracht om altijd blij te zijn. Jezus gaf hem de moed om te glimlachen en te fluiten onder alle moeilijkheden. Na school ging hij geregeld Jezus even goede dag zeggen in de kapel. Een korte, krachtige groet aan zijn Vriend. Hij hield van een kort gebed, maar dan ook goed.

André was lid van de Maria-congregatie. Hij werd zelfs gekozen als hoofdleder. Zijn stoel stond helemaal vooraan in de kapel. Hij mocht voorbidden. Helder en duidelijk klonk zijn stem: “Wees gegroet Maria ...!” Nu en dan hield de congregatie vergadering in een grote zaal van de school. André, diep weggedoken in een ruime zetel, leidde de vergadering. Ernstig en kalm voerde hij het woord. Hij gaf kort en vriendelijk antwoord op gestelde vragen. Zo nu en dan kwam ook hier weer zijn grappige natuur boven. Pater Directeur zoekt tevergeefs naar zijn horloge, wanneer de vergadering is afgelopen. Hij vindt het terug in het jaszakje van André.

André was ook een echte apostel. Het was voor hem niet genoeg zelf braaf te blijven. Hij wilde ook anderen tot echte vrienden maken van Jezus. Hij spoorde zijn kameraden aan om

offertjes te brengen. Hij wist het bij ondervinding: daar word je sterk van! Hij nodigde zijn vrienden uit tot de H. Communie en tot ijver voor de missie.

De leden van de Congregatie hadden de gewoonte elk jaar aan de oude mannetjes en de oude vrouwtjes een feestdag te geven. De jongens trakteerden op broodjes en taartjes. Als slot werd er nog een toneeluitvoering gegeven. De goede oudjes wisten niet hoe ze hun kleine weldoeners genoeg konden bedanken. Vooral het afscheid 's avonds was ontroerend mooi. Stralend van geluk gingen André en zijn makers naar huis. In hun harten leefde het blijde gevoel anderen gelukkig te hebben gemaakt uit liefde tot Jezus.

André als verkenner

De drie laatste jaren van zijn leven was André lid van de verkennersclub op school. Zijn pak zat hem als gegoten. Hij was een kleine, maar stevige verkenner. 's Winters zat hij tot zijn oren weggedoken in de opengeslagen kraag. De brede hoed sloot daarbij aan. Daaruit keek het lachende gezicht van een blozende bengel naar buiten. De snerpande kou neep hem bijna de oren af. Zijn handen zagen paars en blauw. "Maar André, je handen zijn door en door koud!" "O, dat geeft niks?" Die woorden gebruikte hij altijd, als men medelijden met hem toonde. "André, je hebt in je vinger gesneden!" "O, dat geeft niks!" "Heb je het niet warm? Is dat niet te zwaar? Is dit niet te moeilijk?"

En telkens klonk het dappere antwoord: "Dat is niks!" Met al die kleinheden kon hij zich niet ophouden. Al gauw begreep André, dat het voor een echte verkenner niet genoeg was in een mooi pakje rond te lopen. Van binnen in zijn hart moest hij beter worden, zijn wil moest sterker worden. Wat hij daarvoor doen moest, stond in de verkennerswet. Luister maar eens hoe mooi die is. Een jongen, die werkelijk doet, wat daarin staat, wordt een sterke kerel.

1. Op de eer van een verkenner kan men vertrouwen.
2. Een verkenner is trouw.
3. Het is de plicht van een verkenner zich nuttig te maken en anderen te helpen.
4. Een verkenner is een vriend voor allen en een broeder voor alle andere verkenners.
5. Een verkenner is ridderlijk.
6. Een verkenner is een dierenvriend.
7. Een verkenner weet ouders te gehoorzamen zonder tegenspreken.
8. Een verkenner glimlacht en fluit onder alle moeilijkheden.
9. Een verkenner is spaarzaam.
10. Een verkenner is rein in gedachten, woord en daad.

De dag, waarop André op deze wet zijn belofte mocht afleggen, was één van de mooiste uit zijn leven. Met trillende en ernstige stem klinkt het uit zijn mond: “Op mijn erewoord belof ik met Gods genade ernstig te zullen trachten: 1. Mijn plicht te doen tegenover God, Kerk en land; 2. Iedereen te helpen waar ik kan; 3. De verkennerwet te gehoorzamen”. Voor André waren dat zo maar geen woorden. Een vaste wil om ze te volbrengen zat er achter. Hij heeft zijn belofte gehouden tot het eind van zijn leven.

Wanneer zijn verkenners gingen kamperen, was hij steeds van de partij. André werd de kok van de troep. Hij blies het vuur aan, terwijl zijn ogen traanden van de rook. In een vuil pakje liep hij rond tot negen uur. Maar voordat hij te Communie ging, zorgde hij er weer netjes uit te zien. Netjes van binnen in zijn hart, dat was natuurlijk. Maar ook netjes van buiten, wanneer Jezus in hem kwam. Dat paste zo. Als kok kreeg hij wel eens ongelukken. Op een dag gooide hij de macaroni om in een kuil. Per ongeluk natuur-

lijk! Maar dat was gauw weer in orde. Hij viste hem gewoon op en deed hem weer in het keteltje. De gasten merkten het pas, toen ze ‘s middags het zand voelden knarsen tussen hun tanden. De deugniet durfde toen zelfs nog vragen, of de macaroni die mid-dag niet bijzonder mals smaakte.

Anderen helpen was zijn lust en zijn leven. Hij bedient de klanten in de winkel van een tante, die het druk heeft. Hij doet boodschappen voor moeder en wil dan nog betalen met een aantal waardeloze papieren mar-ken. Op de markt te Charleroi stond trouw een schoenmakertje, dat goedkoop schoenen lapte. Dadelijk brengt André hem zijn verkennersschoenen. Het mannetje, zelf ook een vrolijk oudje, en André worden weldra dikke vrienden. Op een morgen was het ventje lelijk achter geraakt met zijn werk. Zijn spullen zijn nog niet uitgepakt en de klanten staan al te wachten. Daar komt André aan. Zonder wachten schiet hij zijn jas uit. Hij maakt de kisten open. Hij haalt alles voor de dag en stalt het uit in het kraampje.

Vaak brengt hij het oudje een bezoek aan huis. André gaat dan in een hoek zitten, klopt leer en spijkt zolen en hakken.

André was trouw, behulpzaam, goedig, broederlijk, vriendelijk, gehoorzaam en zuinig. Dat vroeg de wet van de verkenners van hem. Dus wilde hij het zo ook. Hij stelde er een eer in vertrouwen in te boezemen. Hij was een reine jongen, die hield van O.L. Heer.

Geen wonder dat alle jongens tegen hem opzagen als een voorbeeld. Wanneer het tijd van bidden was, dan bad hij. Moest hij studeren, dan leerde hij flink. Als het speelluur kwam, dan was hij ook een van de eersten. Ze zouden het niet gauw wagen gemene praat te verkopen, als hij in de omtrek was. Eens probeerde een jongen dat toch. Maar plots hoorde hij van André: "Hou je mond! Wij zijn hier op een Roomse school!" Iedereen voelde: André is een goede makker. Maar ze kenden hem ook als een jongen van plicht, die wist, wat hij wilde.

De grote vakantie van het jaar 1926 begon. Of André graag vakantie had? Nou en of! Net zo goed als jullie. Een heerlijke fietstocht bij mooi weer! Een fijn partijtje voetbal! Een dagje uit met de verkenners! Dat waren dingen naar zijn zin! Maar deze vakantie was er iets bijzonders te doen. Op verzoek van hun aanvoerder waren een aantal verkenners opgetrokken naar Orval. Ook André was van de partij. Daar lag vroeger een groot klooster van paters. In 1793 hadden een aantal Franse soldaten het klooster helemaal

verwoest. Nu was het niets meer dan een hoop puin. De verkenners hadden aangenomen het klooster voor een deel weer bewoonbaar te maken. Ook enkele paters waren gekomen om het werk mee te leiden. Er is volop werk. Stenen kruien, zandhopen opruimen. André speelt weer kok. Hij blaast het vuur aan en maakt het eten klaar. Elke avond bidden de verkenners samen hun mooi avondgebed. Vermoeid kruipen ze dan onder de dekens. André ligt er warm onder. Zijn hoofd en benen zijn bloot. Zijn gezicht wordt helder verlicht door de dansende vlammen van het kampvuur.

Op een dag hadden de verkenners gevraagd of een pater de volgende morgen de H. Mis wilde lezen op dezelfde plaats, waar vroeger het altaar had gestaan. Graag werd dat toegestaan. Maar eerst moest alles nog gehaald worden, wat daarvoor nodig was. André had zich daarvoor aangeboden. Onderweg vroeg André de pater uit over het leven in het klooster. De pater vertelde hem dat de monniken veel bidden en boete doen. Ze willen daardoor weer goed maken, wat slechte mensen verkeerd doen. Dat laatste trof André bijzonder. Hij beloofde naar Orval terug te komen, als de paters weer voorgoed in hun klooster zouden wonen. Met nog meer vuur werkte André nu. Met plezier offerde hij zijn vakantie daarvoor op. Einde september moest hij weer naar school. Hartelijk namen André en zijn makkers afscheid van de paters. Ze keerden weer terug naar huis, blij om de goede daad, die ze hadden verricht.

Wees paraat! Sta klaar!

André was nu een flinke, stevige jongen geworden van veertien jaar. Zijn leven was tot nu toe één zonneshijn geweest van vrede en vreugde. Hoe heerlijk voelde hij zich in het kleine nestje thuis. Vader en moeder, broer en zus, ze waren allen even goed voor hem. Op school liep alles even fijn! Het leren ging goed. De onderwijzers hadden allen graag met hem te doen. Hij was het middelpunt van de vreugde en het spel van zijn makers. Ziek was hij nooit! Wat een gelukkig leven! Zijn moeder zei hem eens: “Hoe zal je

nu de hemel verdienen? Jij kent geen lijden. Je ontmoet overal vriendschap. Je hoeft niet te vechten tegen grote gebreken. Werkelijk, je hebt het veel gemakkelijker dan heel veel anderen”.

Vooraf de vriendschap met Jezus maakte het grootste geluk uit van André. Met zijn lichaam was ook zijn wil gegroeid. De dagelijkse H. Communie had zijn ziel sterk gemaakt. De H. Hostie had zijn hart rein en zuiver gehouden. Die reinheid straalde

uit zijn ogen. “Die ogen van André!” riep eens een vriend uit, “wat zijn die prachtig!” Het was net of Jezus zelf je daardoor aankeek! Een jongen met zulke ogen moet wel een echt vriend van Jezus zijn, dacht iedereen die hem zag. Soms trof men hem aan op de rotstuijn bij de vijver. In diepe gedachten zat hij daar stil te genieten van de zalige vrede, die in zijn ziel woonde. Hoe graag moet Jezus wel iedere morgen in André’s hart zijn binnengegaan. Jezus vond daar geen zonde, maar niets dan liefde. Die liefde toonde zich ook in daden. Met vrijgeevige handen bood André Jezus dan de kleine offertjes aan, die hij voor Hem had gebracht. Hij wist wel, dat een jongen zich reeds vroeg moet oefenen om later sterk van wil te worden. André wilde klaar staan, als O.L. Heer soms eens moeilijke dingen aan hem zou vragen. Hij wilde paraat zijn tegen de moeilijke jaren, die nog komen moesten.

Na jaren trainen was hij een jongen geworden, die wist wat hij wilde. Geen weerhaan, die met elke wind meewaaid! Geen lafbek, die iets goeds naliet, omdat men hem uitlachte! Hij was niet bang voor een spottend woord, wanneer zijn plicht hem iets vroeg. Zo was André, toen zijn laatste vakantie eindigde. Veel vroeger, dan iemand ook maar had kunnen denken, zou O.L. Heer hem op de proef stellen. Door lijden zou hij moeten tonen hoe groot zijn liefde was en hoe sterk zijn heldenmoed. Hoe prachtig hij die proef heeft doorstaan, zullen we de volgende keer zien.

Juffrouw Elly

Puntje

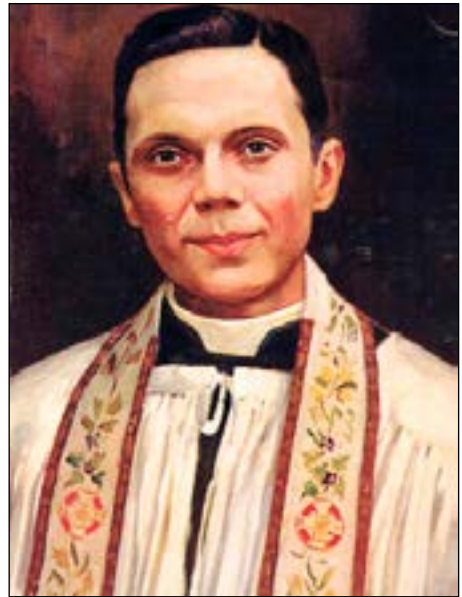
Luister eens,
de Puntjes voor juli en augustus zijn:

Juli: het trouw doen van mijn morgen- en avondgebed!
Augustus: het bidden van het gebed tot Christuskoning!

Beste Kruisvaarders,

Priester Poppe, de stichter van onze Eucharistische Kruistocht, schrijft in zijn boek 'Zonnestraaltjes' over hoe de Kruisvaarder zijn dag heiligt. De Kruisvaarder besteedt zijn gehele dag tot glorie van God. Al onze gedachten, woorden en werken moeten als een gebed tot God zijn, als een verering van God. Want: tot Gods glorie zijn wij geschapen. Tot Gods glorie dient ons gehele leven! Vergeten we dat niet, beste Kruisvaarders! Volgen wij niet de geest van de wereld die verkondigt dat we ons geluk op aarde moeten bewerken in een valse vrijheid, tegen Gods geboden in!

Hoe wij onze dag kunnen heiligen, wordt aangegeven door Priester Poppe. Dit bestaat uit verschillende aspecten: deelnemen aan de H. Mis, de H. Communie, de geestelijke Communie, de geestelijke lezing, de offertjes, goede werken en de gebeden. Op dat laatste puntje willen we ons tijdens de komende twee zomermaanden juli en augustus toeleggen. Stellen we ons daarom nu enkele vragen betreffende het bidden: wat is het, waar, hoe en wanneer moet het?

Wat is bidden? Bidden is onze ziel uit het aardse verheffen tot God. Bidden is spreken met God, onze hemelse Vader. Wij aanbidden God als de Meester van de Schepping, wij loven Hem om Zijn volmaaktheid, wij danken Hem voor alle verkregen gunsten en smeken nieuwe weldaden af: zowel tijdelijke zaken als geestelijke goederen.

Wij kunnen bidden met woorden uit een boekje, dat is goed, maar er is nog een beter gebed, namelijk: tot God spreken met woorden uit ons hart. Vrij gekozen. Zo spreken we toch ook tot onze ouders en vrienden? Dat is oprecht. Dat zijn onze eigen gevoelens en gedachten.

Bidden kunnen wij overal: thuis, op school, onderweg. God is overal en altijd bereid onze gebeden te aanhoren. Maar, beste Kruisvaarders, de kerkgebouwen zijn beter geschikt tot gebed, want onze Heiland is daar in het H. Sacrament tegenwoordig. Houden wij daarom heel veel van onze kerkgebouwen. Helpen we ze netjes te houden en versieren we de beelden.

Biddende kinderen

De catechismus leert ons dat wij met eerbied, aandacht, vertrouwen en volharding moeten bidden. Inderdaad, indien wij iets van onze ouders of onze leerkracht willen bekomen, dan naderen wij toch ook eerbiedig en vriendelijk? Zo moeten wij ook in gebed tot God naderen: met eerbied en in nederigheid. Denken we aan de parabel van de farizeeër en de tollenaar. De eerste ging vol lof over zichzelf God

eens vertellen hoe Hij over hem moest denken, wat God hem moest geven en ging dan weg. De tollenaar echter bad in nederigheid, gaf de eer aan God en bekende zich onwaardig Gods gunsten te mogen ontvangen.

H. Bernardus

Trachten ook wij op onze innerlijke en uiterlijke houding bij het gebed te letten. Daartoe vertel ik volgend waargebeurd verhaal: Eens had de H. Bernardus een visioen in de kerk. Hij zag hoe de engelen bezig waren om de verschillende gebeden van de gelovigen te noteren. Er waren engelen die schreven met gouden letters, andere met zilveren letters, andere met gewone zwarte inkt en tenslotte ook enkelen met water. Wat betekenen deze verschillende soorten inkt, beste Kruisvaarders? Wat wilde God hiermee duidelijk maken aan de H. Monnik Bernardus? Dat niet enkel het gebed op zichzelf belangrijk is,

maar eveneens de manier waarop het gebed verricht wordt. Jullie zijn het zeker met mij eens dat God een aandachtig, niet-verstrooid gebed hoger inschat dan het gebed van een kind dat rondkijkt, met zijn vingers speelt, andere mensen afleidt en aan andere zaken denkt dan aan God, tot wie men spreekt. Natuurlijk zijn niet alle onvrijwillige verstrooiingen een zonde. Het kunnen zelfs gelegenheden zijn om onszelf te overwinnen en onze liefde tot God te tonen door Hem in gedachten opnieuw boven de verschillende afleidingen te verkiezen.

Komen we nu tot een vraag die in verbinding staat met het puntje van juli en augustus. Wanneer dienen wij als goede katholieke jongens en meisjes te bidden? De catechismus zegt dat wij op volgende momenten moeten bidden: 's morgens en 's avonds, vóór en na het eten, in gevaren naar ziel en lichaam en als men een groot werk begint. Er zijn dus heel wat gelegenheden, beste Kruisvaarders.

Letten wij tijdens de maand juli vooral op ons morgen- en avondgebed. Deze gebeden zijn verplicht onder zonde. Stellen we dus de vraag: Bidden wij ze wel?

Het morgengebed hoort bij Kruisvaarders! Het is zoals een soldaat die zich elke morgen voor de dienst meldt bij zijn koning. Vergeten we niet dat we soldaten zijn van Christus-Koning! Ja, zelfs van Zijn keurkorps!

Een goed katholiek kind heeft 's morgens veel aan God te zeggen. Het

Kruisvaarder

dankt God voor de voorbije nacht en blikst samen met God op de komende dag. Wat komt er op mij af, wat moet ik doen ... of laten ... als scholier, als kind van mijn ouders, als kind van God? Sommige dagen brengen ook bijzondere dingen met zich mee. Denken we er op voorhand over na en leggen we onze zorgen en aangelegenheden in Gods hand. Vergeten we ook niet een goed voornemen te maken. Bidden wij ook trouw onze dagelijkse opdracht met de maandintentie. Dit onderdeel van het morgengebed geeft ons de reden waarom wij als katholiek kind die dag opofferen, bidden en goeds doen.

Controleren we deze maand niet alleen maar of we ons morgengebed verrichten, maar ook hoe. Gekniel en met aandacht of *snel snel*?

Christus-Koning

Bij het puntje van juli behoort ook het avondgebed. Ook 's avonds hebben we onze hemelse Vader veel te zeggen. Alles wat men gedurende de dag heeft beleefd: vreugden, verrassingen, toetsen op school, een straf, een zonde. We dienen dus God te danken, om vergeving te vragen of om bescherming tijdens de nacht. Het avondgebed hoort ook bij een soldaat. De soldaat legt rekenschap af van zijn opgelegde missie van die dag, of deze geslaagd was of niet. Is de opdracht vervuld of niet? Dit verslag brengen we uit aan Christus-Koning bij het gewetensonderzoek tijdens het avondgebed. Misschien kunnen we in de maand juli ook daaraan iets verbeteren?

In de maand augustus willen we als puntje het gebed tot Christus-Koning verrichten. Dat is een heel mooi gebed. Het is als een eed van trouw. Elke Kruisvaarder zal direct enthousiast zijn! Wij verzaken aan de duivel en zweren Christus tot op ons laatste aardse ogenblik te dienen.

In de maand augustus gaan we met de Eucharistische Kruistocht op kamp. Hoe prachtig zal het dan wel niet zijn, indien we dit gebed allemaal tezamen zullen bidden! Christus-Koning zal geheel Zijn keurkorps Hem, geknield, hun trouw horen bekennen! Kijken we er naar uit!

Beste Kruisvaarders, dat zijn de puntjes van juli en augustus: gebeden. Bidden we graag en ook goed, naar het voorbeeld van zovele heilige kinderen. Denken we maar aan de H. Aloysius en Herman Wijns. Trachten we met onze gebeden onze goede Heiland te plezieren. En weten jullie, beste Kruisvaarders, door het gebed verblijven we nabij God. De goede God. Wij zullen in het gebed de goedheid en zoetheid van God ervaren. Hoe beter we bidden, hoe meer vreugde we zullen ervaren in onze ziel! Dat wens ik jullie allemaal van harte toe!

Ik hoop jullie allen van 2 t/m 11 augustus op het zomerkamp te Boxtel terug te zien! Goede moed en Gods zegen!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

Het dogma wordt vastgesteld

(Een dogma is een door de katholieke Kerk definitief uitgesproken geloofspunt, dat iedere mens moet geloven.)

Het vaststellen van de grote dogma's is een geweldig werk geweest. De theologen (godgeleerden) begonnen zich, zoals eerder al werd gezegd, te bezinnen op de inhoud van de Openbaring. Reeds de H. Johannes had in zijn Evangelie, en met name in het prachtige eerste hoofdstuk ervan, gebruik gemaakt van termen, die hij ontleende aan de Griekse wijsbegeerte (filosofie). Diezelfde wijsbegeerte gebruiken

nu de theologen om de gegevens van de Openbaring nader te verklaren, de verschillende waarheden in onderling verband te brengen en uit de verspreide gegevens de gezamenlijke waarheid op te bouwen. Dat de theologen zich hierbij dikwijls vergisten, is te begrijpen. En dat is ook helemaal niet erg. Ieder, die denkt en werkt, denkt en werkt wel eens in verkeerde richting, en juist die dwaling wordt dan voor anderen aanleiding, om de juiste weg te vinden. In de leer van de Openbaring komt het alleen hierop aan, dat de denker steeds bereid moet zijn, zijn inzicht te onderwerpen aan het inzicht van de Kerk, die als de uitgroei van Christus de onfeilbare leraar van de Waarheid is. De Kerk geeft dan ook steeds een grote vrijheid van meningsuiting onder deze éne voorwaarde, dat de bereidheid tot onderwerping aanwezig is.

H. Johannes

Toen in het begin van de vierde eeuw de theologen zich nader gingen bezinnen op de leer van de H. Drie-eenheid, verkondigde te Alexandrië (Egypte), het brandpunt van de beoefening van de wijsbegeerte, Arius (een priester) een leer, die Christus wel de Zoon van God noemde, maar de éénheid van natuur tussen de Vader en de Zoon loochende. Toen kwam met medewerking van keizer Constantijn het eerste algemene Concilie (kerkvergadering) bijeen te Nicea in 325. De daar vergaderde bisschoppen onder voorzitterschap van de pauselijke gezanten veroordeelden die leer en namen in de geloofsbelijdenis (die in de Mis wordt belezen) de term op: “consubstantialium Patri”: één in Wezen met de Vader. Helaas bestond de bereidheid tot onderwerping bij Arius en vele van zijn aanhangers niet. Misverstand over de juiste betekenis van de termen deed de rest, en zo ontstond er in de Kerk, die juist de uitwendige vrede had verkregen, een langdurige strijd. Aan die strijd is verbonden de naam van de H. Athanasius, patriarch van Alexandrië, de grote voorvechter van het dogma. In verband hiermee verkondigde Macedonius, bisschop van Constantinopel (Turkije), de dwaling, dat de H. Geest minder is dan de Vader en de Zoon; de dwaling werd veroordeeld op het tweede Concilie te Constantinopel in 381, en uitdrukkelijk werd vastgesteld: “qui cum Patre et Filio simul adoratur et conglorificatur”: “Die met de Vader en de Zoon dezelfde goddelijke eer en goddelijke heerlijkheid deelt”.

H. Athanasius

Toen de Godheid van Christus vaststond, ontstond er meningsverschil over de verhouding van de twee naturen in Christus. In 428 bracht de toenmalige bisschop van Constantinopel Nestorius dit meningsverschil in een preek onder het volk. Hij meende, dat er in Christus niet alleen twee naturen maar ook twee personen zijn. En daaruit trok hij de conclusie, dat men Maria niet “Moeder Gods” mocht noemen. Dat wekte in de hele Kerk een heftige beroering en in 431 kwamen de bisschoppen samen in Efese, waar ze onder voorzitterschap van de legaten van paus Coelestinus I, en onder de feitelijke leiding van de H. Cyrillus, patriarch van Alexandrië, verklaarden, dat in Christus één Persoon is, de goddelijke Persoon, en dat Maria terecht “Moeder Gods” wordt genoemd. Te Rome bouwde

Concilie van Efese

men ter herinnering aan de beslissing de Santa Maria Maggiore, (grootste Mariakerk van Rome) die het goddelijk Moederschap verheerlijkt. Maar Dioskorus, de opvolger van de H. Cyrillus, verviel in de tegenover gestelde dwaling en leerde, dat er in Christus slechts één natuur is, de goddelijke. In 451 kwamen de bisschoppen bij elkaar te Chalcedon op het vierde algemene Concilie, waar de Vaders zich aan de beslissing, die paus Leo I reeds eerder had gegeven, onderwierpen onder de uitroep: “Dit

is het geloof van de vaders, dit is het geloof van de Apostelen, zo geloven we allen, Petrus heeft door Leo gesproken; zo leerden de Apostelen”.

In het Westen werd intussen heftig gestreden over de leer aangaande de goddelijke genade. Pelagius, een Britse monnik, verhief al te zeer de kracht van de menselijke natuur in verband met het bovennatuurlijk leven. Van de ene kant beschouwde hij de mens in de gevallen staat als onbedorven, van de andere kant de genade als iets louter uiterlijks. De waarheid is, dat de mens in het bovennatuurlijke, het goddelijke, niets uit eigen kracht kan doen. De H. Augustinus zette de ware leer uiteen in zijn strijd tegen de Pelagianen. Ook na zijn dood in 430 werd de strijd voortgezet, tot in het jaar 529 een synode te Orange verschillende punten over de genadeleer vaststelde. Deze synode was niet algemeen, maar kreeg door de goedkeuring van Paus Bonifatius II algemeen gezag.

H Cyrillus van Alexandrië

Jaarprogramma 2020

Wanneer?		Waar?	Wat?
van	t/m		
05-07	19-07	<i>info Br. René-Maria</i>	Fietsbedevaart Bordeaux-Compostella
20-07	25-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
26-07	30-07	<i>info Br. René-Maria</i>	Fietstocht naar Echnach (L)
02-08	11-08	Boxtel (NL)	EK-jongens/meisjeskamp
29-08	30-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle <i>afgelast</i>
05-09		Gerwen	Derde Orde FSSPX, bedevaart
07-09	12-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
12-09		Utrecht	Open Monumentendag
19-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
03-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
10-10		Gerwen	Aanbiddingsdag
11-10		Leiden	Parochiefeest
12-10	17-10	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (dames)
17-10	25-10	Frankrijk/Spanje	Reis Jong Katholiek Initiatief
24-10	25-10	Lourdes	FSSPX 50-jarig jubileum
08-11		Utrecht	Parochiefeest
14-11		Gerwen	Derde Orde FSSPX
21-11		Antwerpen	Bijeenkomst MI
22-11		Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
22-11		Leiden	H. Cecilia-Koordag
28-11	29-11	Antwerpen	J.K.I. internationaal

Helaas moeten wij, door de omstandigheden waarin we zijn, de Bedevaart Gorcum-Brielle dit jaar afgelasten.

Onze Overledenen

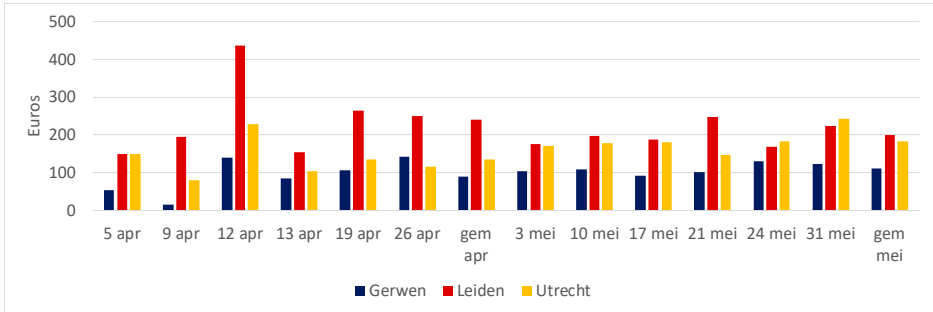
Hr.	C.P.M.	Raaymakers	Eindhoven	01	07	2000
Hr.	G.	Oude Elferink	Denekamp	01	07	2014
Mevr.	R.M.	Bastiaanse-Favejee	Rotterdam	03	07	1998
Mej.	J.E.	van Paassen	Houthalen (B)	03	07	1998
Mevr.	Chr.	Martens-Rafferty	Den Haag	03	07	2006
Mevr.	A.M.	Bovenlander-van der Meer	Rijswijk	05	07	2016
Mevr.	M.J.	Galama-Bohncke	Amsterdam	09	07	1994
Hr.	H.J.	Bras	Eindhoven	10	07	2007
Mevr.	J.C.	Willemsen-Schmitz	Arnhem	20	07	2007
Hr.	J.M.	van der Horst	Wateringen	20	07	2013
Mej.	E.J.	Post	Leiden	25	07	2019
Hr.	M.H.	van Ierland	Rotterdam	27	07	2005
Mevr.	H.M.M	Bakermans-Prick	Heemstede	28	07	2014
Hr.	C.P.C.	Soethoudt	Maastricht	03	08	1992
Hr.	T.F.	Bakker	Lichtenvoorde	03	08	2008
Mej.	F.H.	van Kemenade	Liessel	04	08	1997
Prof.	J.P.M.	van der Ploeg o.p.	Nijmegen	04	08	2004
Hr.	M.A.T.	Hannappel	Leidschendam	04	08	2004
Hr.	N.J.	van den Nouwland	Haarlem	04	08	2005
E.H.	L.L.	Troubleyn	Sint Niklaas (B)	10	08	2014
Hr.	A.A.	Sarens	Leidschendam	12	08	2010
Hr.	H.J.	van Avesaat	Venlo	12	08	2014
Mevr.	C.E.H.	Klein-Büller	Rijswijk	16	08	1998
Hr.	M.	Bessems	Maastricht	25	08	1999
Mevr.	L.J.A.	Schalk-de Hoon	Breda	26	08	2004
Mevr.	C.	Kok	Alkmaar	31	08	2012

*Heer, geef hun
de eeuwige
rust;*

*en het eeuwige
licht verlichte
hen.*

Collecten in de maanden april en mei 2020

Het Vastenoffer 2020 heeft voor Nederland € 8.115,00 opgebracht en mocht ook dit jaar dienen voor het apostolaat in Nederland! **Zeer hartelijk dank!**

Zr. Maria Lidwina heeft op zondag 3 mei jl. in Göffingen (D) haar eerste Professie gedaan. Van harte proficiat!
Steunen we onze Nederlandse zuster, vooral door gebed!

Geestelijke Oefeningen volgens de H. Ignatius *gemengd*

Antwerpen 20 t/m 25 juli 2020

*O Wijsheid van het H. Hoofd, leid ons op al onze wegen,
O Liefde van het H. Hart, verteer ons met Uw vuur!*

In de vakantiemaanden **juli** en **augustus** vallen onderricht en bijeenkomsten uit, tenzij nader aangekondigd.

Kalender Gerwen

Juli

woe.	1	18.30	gez. H. Mis	Feest van het Kostbaar Bloed van O.H. Jezus Christus (1^e kl.)
do.	2	17.30	Lof	O.-L.-Vrouw-Visitatie (2 ^e kl.); ged. HH. Proces-
		18.30	H. Mis	sus en Martinianus, mart.
vr.	3	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart
		18.30	H. Mis	van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Rumoldus, biss. en
				mart. (bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Ire-
				neüs, biss. en mart.
za.	4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbe-
				vlekt Hart van Maria (3 ^e kl.); daarna uitstelling
				tot 13.00 uur.
zo.	5	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
ma.	6	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	7	18.30	H. Mis	Zoete Lieve Vrouw van Den Bosch (2 ^e kl.; bis-
				dom 's Hertogenbosch); ged. HH. Cyrillus en
				Methodius, biss. en bel.
wo.	8	7.15	H. Mis	H. Elisabeth, koningin van Portugal, weduwe (3 ^e
				kl.)
do.	9	17.30	Lof	HH. Martelaren van Gorcum (3 ^e kl.; bisdom 's
		18.30	H. Mis	Hertogenbosch)
vr.	10	7.15	H. Mis	De zeven HH. Broers, mart., en Rufina en Se-
				cunda, maagden en mart. (3 ^e kl.)
za.	11	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Pius I,
				paus en mart.
zo.	12	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	13	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	14	18.30	H. Mis	H. Bonaventura, biss., bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
wo.	15	7.15	H. Mis	H. Plechelmus, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom 's
				Hertogenbosch); ged. H. Henricus, keizer en bel.
do.	16	17.30	Lof	door de week (4 ^e kl.); ged. O.L. Vrouw van de
		18.30	H. Mis	Berg Karmel
vr.	17	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Alexius, bel.
za.	18	9.00	H. Mis	H. Camillus van Lellis, bel. (3 ^e kl.); ged. H.
				Symphorosa en haar zeven zonen, mart.

zo. 19	10.30	Hoogmis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); JKI
ma. 20	18.30	H. Mis	H. Hiëronymus Aemilianus, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Margaretha van Antiochië, maagd en mart.
di. 21	18.30	H. Mis	H. Laurentius van Brindisi, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Praxedes, maagd
wo. 22	7.15	H. Mis	H. Maria Magdalena, boetelinge (3 ^e kl.)
do. 23	17.30	Lof	H. Appolinaris, biss. en mart. (3 ^e kl.); ged. H. Liborius, biss. en bel.
vr. 24	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Christina, maagd en mart.
za. 25	-----	geen H. Mis	H. Jacobus de Meerdere, Apostel (2 ^e kl.); ged. H. Christophorus, mart.
zo. 26	10.30	Hoogmis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma. 27	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Pantaleon, mart.
di. 28	18.30	H. Mis	HH. Nazarius en Celsus, mart.; Victor I, paus en mart.; Innocentius I, paus en bel. (3 ^e kl.)
wo. 29	7.15	H. Mis	H. Martha, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Felix II, paus, en Simplicius, Faustinus en Beatrix, mart.
do. 30	17.30	Lof	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Abdon en Sennen, mart.
vr. 31	7.15	H. Mis	H. Ignatius van Loyola, bel. (3 ^e kl.)

Augustus

za. 1	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (3 ^e kl.); ged. HH. Makabeën, mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo. 2	10.30	Hoogmis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
ma. 3	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di. 4	18.30	H. Mis	H. Dominicus, bel. (3 ^e kl.)
wo. 5	7.15	H. Mis	O.-L.-Vrouw-ter-sneeuw (3 ^e kl.)
do. 6	17.30	Lof	Gedaanteverandering van O. H. Jezus Christus (2 ^e kl.); ged. HH. Sixtus II, paus, Felicissimus en Agapitus, mart.
vr. 7	7.15	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Cajetanus, bel.; ged. H. Donatus, biss. en mart.
za. 8	-----	geen H. Mis	H. Johannes Maria Vianney, pastoor van Ars, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Cyriacus, Largus en Smaragdus, mart.
zo. 9	10.30	Hoogmis	10^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma. 10	-----	geen H. Mis	H. Laurentius, diaken en mart. (2 ^e kl.)

di.	11	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Tiburtius en Susanna, mart.
wo.	12	7.15	H. Mis	H. Clara van Assisië, maagd (3 ^e kl.)
do.	13	17.30	Lof	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Hyppolitus en Cassianus, mart.
		18.30	H. Mis	
vr.	14	7.15	H. Mis	Vigilie van Maria-ten-Hemel-Opneming (2 ^e kl.); ged. H. Eusebius, bel.
za.	15	10.30	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1^e kl.), <i>verplichte feestdag</i>
zo.	16	10.30	Hoogmis	11^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	17	18.30	H. Mis	H. Hyacinthus, bel. (3 ^e kl.)
di.	18	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Agapitus, mart.
wo.	19	7.15	H. Mis	H. Johannes Eudes, bel. (3 ^e kl.)
do.	20	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Bernardus, abt en kerkl. (3 ^e kl.)
vr.	21	7.15	H. Mis	H. Johanna Francisca Fremiot de Chantal, we- duwe (3 ^e kl.)
za.	22	9.00	gez. H. Mis	Feest van het Onbevlekt Hart van Maria (2 ^e kl.); ged. HH. Timotheus, Hippolytus en Symphori- anus, mart.
zo.	23	10.30	Hoogmis	12^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	24	18.30	H. Mis	Kerkwijdingsfeest van de kathedraal van Den Bosch (1^e kl.) (eigen van het bisdom)
di.	25	18.30	H. Mis	H. Bartholomeus, apostel (2 ^e kl.) (bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Lodewijk, koning en bel.
wo.	26	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Zephyrinus, paus en mart.
do.	27	-----	geen H. Mis	H. Jozef Calasanctius, bel. (3 ^e kl.)
vr.	28	7.15	H. Mis	H. Augustinus, biss, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Hermes, mart.
za.	29	9.00	H. Mis	Onthoofding van de H. Johannes de Doper (3 ^e kl.); ged. H. Sabina, mart.
zo.	30	10.30	Hoogmis	13^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	31	18.30	H. Mis	H. Raymundus Nonnatus, bel. (3 ^e kl.)

Activiteiten in Gerwen

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

Juli

vr.	3	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; H. Ireneüs, biss. en mart. (3 ^e kl.)
za.	4	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand
zo.	5	8.00	gel. H. Mis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
		10.30	Hoogmis	
vr.	10	-----	geen H. Mis	De zeven HH. Broers, mart., en Rufina en Secunda, maagden en mart. (3 ^e kl.)
za.	11	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Pius I, paus en mart.
zo.	12	8.00	gel. H. Mis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
vr.	17	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Alexius, bel.
za.	18	-----	geen H. Mis	H. Fridericus, biss. en mart. (3 ^e kl.; bisdom Rotterdam); ged. H. Camillus van Lellis, bel., en H. Symphorosa en haar zeven zonen, mart.
zo.	19	8.00	gel. H. Mis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
vr.	24	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Christina, maagd en mart.
za.	25	-----	geen H. Mis	H. Jacobus de Meerdere, Apostel (2 ^e kl.); ged. H. Christophorus, mart.
zo.	26	8.00	gel. H. Mis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
vr.	31	-----	geen H. Mis	H. Ignatius van Loyola, bel. (3 ^e kl.)

Augustus

za.	1	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; ged. HH. Makka-beeën, mart. (4 ^e kl.)
zo.	2	8.00	gel. H. Mis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
		10.30	Hoogmis	
vr.	7	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Cajetanus, bel.; ged. H. Donatus, biss. en mart.
		19.00	H. Mis	
za.	8	9.00	H. Mis	H. Johannes Maria Vianney, pastoor van Ars, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Cyriacus, Largus en Smaragdus, mart.

zo.	9	8.00	gel. H. Mis	10^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	Vigilie van Maria-ten-Hemel-Opneming (2 ^e kl.); ged. H. Eusebius, bel.
vr.	14	19.00	H. Mis	
za.	15	10.30	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1^e kl.), verplichte feestdag
zo.	16	8.00	gel. H. Mis	11^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	H. Johanna Francisca Fremiot de Chantal, weduwe (3 ^e kl.)
vr.	21	19.00	H. Mis	
za.	22	9.00	gez. H. Mis	Feest van het Onbevlekt Hart van Maria (2 ^e kl.); ged. HH. Timotheus, Hippolytus en Symphorianus, mart.
zo.	23	8.00	gel. H. Mis	12^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	H. Augustinus, biss. bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Hermes, mart.
vr.	28	19.00	H. Mis	
za.	29	9.00	H. Mis	Onthoofding van de H. Johannes de Doper (3 ^e kl.); ged. H. Sabina, mart.
zo.	30	8.00	gel. H. Mis	13^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	

Activiteiten in Leiden

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

Juli

vr.	3	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Ireneüs, biss. en mart.
		19.00	H. Mis	
za.	4	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (3 ^e kl.); ged. Overbrenging Relikwieën v.d. H. Martinus v. Tours; daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	5	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
vr.	10	-----	geen H. Mis	De zeven HH. Broers, mart., en Rufina en Secunda, maagden en mart. (3 ^e kl.)
za.	11	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Pius I, paus en mart.

zo. 12	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr. 17	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Alexius, bel.
za. 18	11.00	H. Mis	H. Fridericus, biss. en mart. (3 ^e kl.; bisdom Utrecht); ged. H. Camillus van Lellis, bel., en H. Symphorosa en haar zeven zonen, mart.
zo. 19	10.30	Hoogmis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr. 24	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Christina, maagd en mart.
za. 25	11.00	H. Mis	H. Jacobus de Meerdere, Apostel (2 ^e kl.); ged. H. Christophorus, mart.
zo. 26	10.30	Hoogmis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr. 31	-----	geen H. Mis	H. Ignatius van Loyola, bel. (3 ^e kl.)

Augustus

za. 1	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; ged. HH. Makka-beeën, mart. (4 ^e kl.)
zo. 2	10.30	Hoogmis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
vr. 7	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Cajetanus, bel.; ged. H. Donatus, biss. en mart.
	19.00	H. Mis	
za. 8	11.00	H. Mis	H. Johannes Maria Vianney, pastoor van Ars, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Cyriacus, Largus en Smaragdus, mart.
zo. 9	10.30	Hoogmis	10^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr. 14	-----	geen H. Mis	Vigilie van Maria-ten-Hemel-Opneming (2 ^e kl.); ged. H. Werenfridus, bel. (bisdom Utrecht) en H. Eusebius, bel.
za. 15	11.00	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1^e kl.), verplichte feestdag
zo. 16	10.30	Hoogmis	11^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr. 21	-----	geen H. Mis	Kerkwijdingsfeest van de kathedraal van Utrecht (1^e kl.) (eigen van het bisdom)
za. 22	11.00	gez. H. Mis	Feest van het Onbevlekt Hart van Maria (2 ^e kl.); ged. HH. Timotheus, Hippolytus en Symphorianus, mart.
zo. 23	10.30	Hoogmis	12^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr. 28	19.00	H. Mis	H. Augustinus, biss. bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Hermes, mart.
za. 29	11.00	H. Mis	Onthoofding van de H. Johannes de Doper (3 ^e kl.); ged. H. Sabina, mart.
zo. 30	10.30	Hoogmis	13^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 64

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 67

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 68

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

Bankrekening

**Steun het
Informatie-
blad!**

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71

6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295

D-45356 Essen

Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 320

Vrijdag 14 augustus 2020

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND

- 3 Hoofdstuk 33: De remedie tegen het liberalisme: “Alles herstellen in Christus”**
- 8 Hoofdstuk 34: Wederopbouw van de katholieke gemeenschap**
- 11 Bijlage: Over de betrekkingen tussen Kerk en Staat en de religieuze verdraagzaamheid**

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

- 17 Een oproep voor de Kerk en voor de wereld**
- 21 Brief van Mgr. Viganò aan President Trump**
- 24 Gedeeltelijke weergave van de brief van Aartsbisschop Viganò van 9 juni 2020**

MILITIA IMMACULATAE

- 28 Het machtigste wapen van de Ridder: het offer**

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 34 Uitleg van de intentie – Onze Lieve Vrouw’s beste bewijs: Bernadette**
- 43 Schatkisten**
- 44 André De Thaye – Een held van veertien jaar**
- 53 Puntje**
- 57 De Geschiedenis van de Kerk**

VAN DE PRIORIJ

- 60 Jaarprogramma 2020**
- 61 Onze Overledenen**
- 62 Collecten in de maanden april en mei 2020**
- 62 Eerste Professie Zuster Maria Lidwina**
- 63 Geestelijke Oefeningen volgens de H. Ignatius**
- 63 Nieuw boek: De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis**
- 64 Kalender Gerwen**
- 67 Kalender Leiden**
- 68 Kalender Utrecht**
- 70 Onze adressen in Nederland**
- 71 District Benelux**
- 71 Colofon**